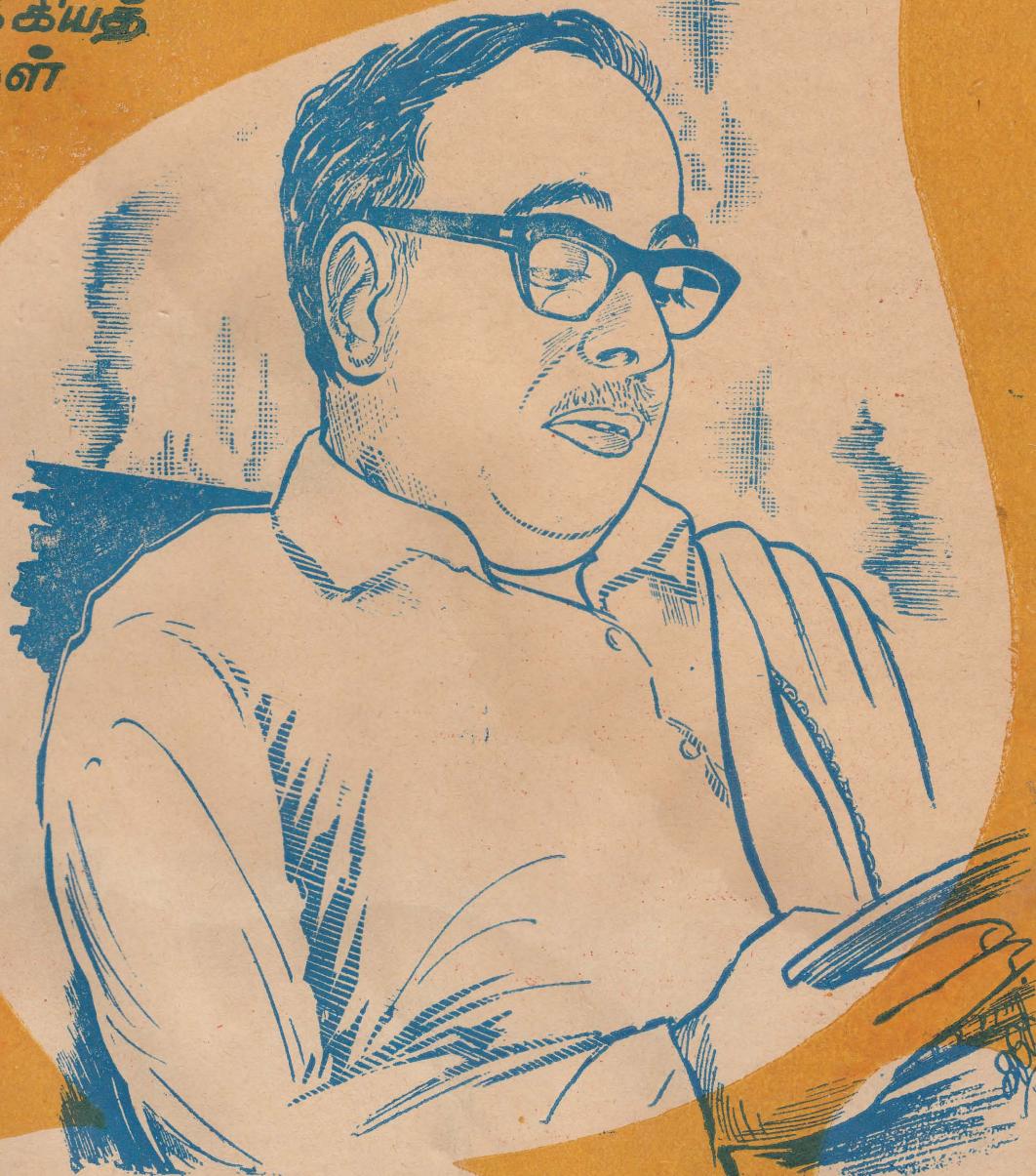

சூர்

கலை
இலக்கியத்
திங்கள்
ஒத்து

ராஜன் புத்தகாலை
12, பல் நிலைமே - வாழ்ச்சாலை

புரட்டாது 1981

விலை
ரூபா

॥ திலகன்—சுவைமரு நால்!

வாசநாக்கி பாய்வுமாரி

இளைய தலைமுறையினரின் கால்!

ஆடி, ஆவணி மாதச் சுடறைப் படித்தேன் : பாராட்டக்கூடிய விதத்தில் அமைந்திருக்கின்றது. இளைய தலைமுறையினருக்கு களம் அமைத்துக் கொடுத்து அவர்களுது பல ஆக்கங்களையும் வெளியிட்டு வளர்ந்து வரும் எழுத்தாளர்களுக்கு வரவேற்பளிக்கின்றது “சுடர்”. பலருடைய எழுத்துக்கும் இடம் கொடுக்கும் சுடர் தொடர்ந்தும் பல காலங்கள் தன்பனி யைக் கெய்யவேண்டும் என்று வாழுத்தி நிற்கின்றேன்.

செலவி தமிழரைக்கந்தையா, முரசுமோட்டை

குழந்தை-ஏ மிர்தயோகமே!

‘அந்தநாள் விரைவில் வந்தேதிரும்’ என்ற அரியின் முடிவுரை அபாரம். அதற்கான வழி வகைகளை சுடர் மிக அழகாக அமைத்துதல் வான் என்பது எனது என்னை. மரணயோகம்தான் எமக்கு இருக்கின்றது. குழந்தை எமக்கு அமிர்தயோகம், செய்யும் போற்றொன்றுகின்றது. அச்சந்தராப்பத்தை சமயோகிதமாக தலைவர்கள் கைநழுவாமல் காரியமாற்ற மரணயோகம் தலையங்கம் சிறப்பாய் மைந்துள்ளது. ‘எழுவோம் நாங்கள்’ கவிதை, தனிநாயகம் அடிகளாரைப் பற்றிய கவிதை, ஜோர், மற்றும் கரிகாலன் பதில்கள் தொடக்கம் குதை, கட்டுரை யாவும் சிறப்பாயமைந்துள்ளன. வளர்ட்டும் சுடரின் பணி.

மு. துரைசாமி, எல்ல.

குளமான கணக்கள்!

சென்ற ஆடி, ஆவணி மாத சுடரில் வெளி வந்த சிறு குதைகளில் “கே. ஆர். டெவிட்” அவர்களின் கற்பணையில் வளர்ந்த ‘ஒரு பிரமுகரின் வருகைக்காக’ என்னும் குதையை வாசித்தேன். கணக்கள் குளமாகின, தாகத்திற்கு தண்ணீர் இல்லை ஆனால் விதிகள் வெக்கை இன்றியின் நிலையை இது உண்டதுகின்றது.

தா. மஞ்சேநகரன்—நந்தி, அச்சுவேவி.

இருமாதங்களைப் போட்டுவிட்டு ஒருமாத இதழுக்குரிய அமசங்களை மட்டும் நான் போட்டுள்ளேர்கள். ஏன்... பக்கங்களை அதிகப்படுத்தி ஏன் போன்றவர்கள் என்னிலா ஆக்கங்களை அனுப்பிட்டு வெளிவராதா எனக் காலத்திருக்கும் வேளையில் அவற்றுள் தரம் மிக்கவையை தேர்ந்து இருமாதமே எப்போட்டு இதழை நிறைவு செய்திருக்கக் கூடாது? முப்பத்துமூன்று பக்கங்களுள் இருமாதத்திற்குரிய அமசங்கள் அடங்கவில்லையே! ஆயினும், இதழின் முதல், அடுத்துத்த பக்கங்களைப் புரட்டுக்கையில் இடம்பெற்றிருந்த ஆக்கங்கள் விறுவிறுப்பானவையாக இருந்தன. குறிப்பாக ‘அரி’ அவர்களின் அஞ்சா நெஞ்சு அதிர்வெட்டுக்கள், கி ஜி ரீ செ. கு. வி.ஈ கவிதை, சொல்லால் அடியும் கவைமிகு நகையோடு கூடிய ‘கரிகாலன்’ அவர்களின் பதில் கொடுக்கும் கூடிய ‘கரிகாலன்’ அவிவைற்றுடன் மற்றைய கள், பரிசுக்கைத் தூக்கியில் சேர்ந்து சுடரை “சுடர்” விட்டு பிரகாசிக்கக் கூடியில் செய்கின்றன.

செலவி கங்கா-மங்கை, சரசாலை

வெதனையும், ஆனந்தமும்!

ஆடி-ஆவணி சுடர்கள்டு ஆனந்தமும் வெதனையும் அடைந்தேன். ஆனந்தத்திற்குக் காரணம் அதில் இடம்பெற்ற ஆக்கங்களின் நிறைவு வெதனைக்குக் காரணம் ஆடி-ஆவணி என்று இரண்டுமாதச் சுடரும் ஒன்றாக வந்ததோல் ஒருமாதச் சுடர் குறைந்து விட்டதே யாகும். மாதமிரு ‘சுடர்’ வரவேண்டுமென்று மனம் விரும்புகையில் இருமாதத்திற்கு ஓர் சுடர் வருவது வெதனையளிக்கிறது. காலதாமதத்தை ஈடுசெய்யத்தான் இவ்வாறு வெளியாகியிருக்கின்றது போலும் என எண்ணும் போதுமனம் ஆறுதலைடைகின்றது. தொடர்ந்து அந்தந்த மாதத்திற்கு ஒவ்வொன்றாக வெளி வரும் என எண்ணுகின்றேன்.

க. தர்மகுருராசா, நிலாவெளி

ஆனந்தக் களிப்பு!

ஆடி, ஆவணி சுடர் கள்டு ஆனந்தக் களிப்புற்றேன். ஆசிரியர் தலைப்பில் மரணயோகம் நிச்சயம் தர்மிஸ்டர்களுக்கு மரணயோகம் தான்! எமக்கு நிச்சயம் அமிர்தயோகம் தான். அரியின் மனம் விட்டு சில வார்த்தைகள் உள்ளத்தை குழுறவைக்கிறது! கரிகாலன் பதில்கள் அவருக்கு நிகர் அவரேதான். தமிழன்பனி அவருக்கு நிகர் அவரேதான். தமிழன்பனி அந்தியே கேள் கவிதை தர்மிஸ்டர் ஆடி சியை படம் பிடித்து காட்டுகிறது! ‘செய்தி கூறும் சேது வெகு ஜோர்.

தமிழ்தாலன், எல்ல.

(33 ம் பக்கம் தொடரும்.....)

சூடர்

CHUDAR

(கலை இலக்கியத் திங்களிதழ்)

ஆசிரியர்: காரிகாலன்

துணை ஆசிரியர்: அரி

வள்ளுவராண்டு: 2012

சுடர்: 7

ஒளி: 6

புரட்டாதி 1981

தொடக்கம்: சித்திரை 1975

வெளியீடு:

சிலோன் நியூஸ்பேபர்ஸ் லிமிடெட்

194 ஏ, பண்டாரநாயக்க மாவத்தை

கொழும்பு—12.

தொலைபேசி: 23411

நிபந்தனையும் நிந்தனையும்!

தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியினரின் பாராளுமன்றப் பகிஷ்கரிப்பு ஓர் அரசியல் சாக்கமல்ல—உத்திகளில் உருவான சித்துவிளையாடல் அல்ல. மே 31 ம் தேதி முதல் சுமார் ஒரு வார காலத்திற்கு யாழ் ப்பாண மாவட்டத்தில் பொலிஸ்—இராணுவப் புலையர்கள் நடாச்சிய வெறியாட்டங்களின் விளைவாக அவலக்குரல் கொடுத்த அப்ளைத் தமிழினத்தின் தாக்கமான ஆட்சேபணிதான் பகிஷ்கரிப்பு.

அந்த முடிவை மீளாய்வு செய்வதற்கு 5 கோரிக்கைகளை நிபந்தனைகளாக விதித்திருந்தனர். இரு முகமான நிந்தனைகளைச் சந்திக்கிறோம்:

(1) எந்த ஒரு கோரிக்கையையும்கூட அரசு முழுமையாக நிறைவேற்றவில்லை.

‘அகட்டும்.....பார்க்கலாம்’ என்ற காமராஜத் தொனியிலான ஜே. அரின் உறுதி மொழிகள் எமக்கோ ‘சாகட்டும்.....பார்க்கலாம்’ என்று சத்தமிட்டு எதிரொலிக்கின்றன. அவற்றை நம்பி நம்பி வெம்பி அழுகியவர்கள் நாம்.

(2) குறித்த யூன்மாத வெறியாட்டத்தின்பின் அரசாந்திரங்களின் அனுஶரணையுடன் நடந்த நிகழ்வு ஒவ்வொன்றும் எமது புன்களை ஆற்றவில்லை—ஆழமாக்கியிருக்கின்றன.

யூலை—ஆகஸ்ட் மாதங்களில் மட்டக்களப்பு—அம்பாறைப் பகுதிகளிலும், தொடர்ந்து தென்னிலங்கையிலும் மலைநாட்டிலும் தமிழ்மக்களுக்கெராக கட்டவிழ்த்துவிடப்பட்ட வன்செயல்கள் எத்தனை! — மீண்டும் கொலைகள், கொள்ளைகள், கற்பழிப்புகள், தீவைப்புகள், தாக்குதல்கள்! இந்தச் சங்காரத்தில் பொலிஸ்—இராணுவப் பங்களிப்பு எவ்வளவு? ஆளும் கட்சி அரசியல்காதி களின் கைகளில் தமிழ்மக்களின் குருதிக்கறை படிந்தது எவ்வாறு? எபது கேடுகள் குறித்து ஒரு விசாரணையை—விளக்கத்தைக் காணும்.

இந்த வேளையில், ‘பகிஷ்கரிப்பை முடித்துக்கொண்டு பாராளுமன்றம் திரும்பலாமா?

சமீப நாட்களில் சஞ்சிபதியின் ஈதிய வேட்கைப் பேச்சுக்கள் சர்வதேசச் சந்தையிலே மொத்தவிற்பனைக்குரிய சவடால்கள் என்பதை அறிவோம். எமது கோரிக்கைகளுக்கு எதி ரான பாரிய பிரசாரத்தை உள்ளூரிலும் வெளியூரிலும் நடாத்தி எமது அயல்நாட்டு அனுதாப-ஆதரவ முனைகளை அழிப்பதற்கு அரசு முனைந்து நிற்பதை அறிவோம். பகிஷ்கரிப்பை நாம் இப்போகைவிடுவது அரசின் வஞ்சப் புரட்டுகளுக்கு விலைமே சேர்த்துவிடும் என அஞ்சகிறோம்.

இன்னேர் இங்கிதமற்ற நிலையையும் கூறிவைக்கிறோம். சரியாகவோ—தவரூகவோ (எம்மைப் பொறுத்தவரையில் முழுக்க முழுக்க சரியாக) + மிழ்நாட்டில் கலைஞரும் ஆயிரக்கணக்கான தி. மு. கழகத் கோழர்களும் எமது பிரச்சினையிது போராட்டம் நடாத்தி சிறையினுள்ளே தள்ளப்பட்டிருக்கின்றனர்கள். அவர்கள் வெளியே வருமுன்பே நாம் உள்ளே நுழைவதைப்பற்றி சிந்திக்கலாமா?

ஓராயிரம் காரணங்கள் உறுத்துகின்றன. ஓரிரண்டைமட்டும் ‘ஓப்புக்கு’ கூறியுள்ளோம். தலைவர்களுக்குத் தெரியாத தாற்பரியங்களா என்ன?

வாழ்ச் கூலிலை நட்டு

பொன்னடு நன்னடு எனப்போற்றும்
 புகழ்மிக்க தென்னடாம் நம் நாட்டில்
 எழில் கொஞ்சம் பூம்பொழிலோ அழிகின்றது — முட்
 புதர்தானே செழித்தோங்கி வளர்கின்றது.

நடம் ஆடும் மயிலின்று முடமானது — வான்
 கோழிதான் மயிலாக நடிக்கின்றது
 கோட்டானே குயிலாக நடிக்கின்றது — இசைக்
 குயிலிங்கு ஊழையாய் துடிக்கின்றது
 இதுகண்டு களிப்போர்கள் பலராகலாம் — இந்
 நிலை கண்டு துடிப்போர்கள் சிலராகலாம்.

புறக் கடையோரம் வழிந்தோடு கழிந்றையே — நம்
 நாடென்ன புனிதமாய் மதிக்கின்றதா
 புகைக்கூட்டம் தனைக் கண்ட மயில்கூட்டந்தான் — கார்
 முகில் என்று நடம் ஆட நினைக்கின்றதா?

அறியாமை தமிழர்க்கு பொதுவானதா — என்றும்
 அடிமையாய் வாழ்வதே இனிக்கின்றதா
 எதிர்காலம் வரலாற்றில் கறை காணுமே
 என்றச்சம் நாண்ந்தான் ஈங் கிள்கீயோ?

உண்ணு தந்கே உயிர் வாழ்வோர் பலராகலாம் — உயிர்
 வாழுதற்கே உண்பவர்கள் சிலராகலாம்
 எதிர்பார்த்து செயல்புரிவோர் யாமல்லவே
 எதிர்காலம் எமை வாழ்த்தும் அது போதுமே.

இக்கவிதையை புனைந்தவர் தமிழ் நாடு இராமேஸ்வரத்தைச்
 சேர்ந்த நெல்லை எழிலன்

மனம் வீட்டுச் சில வர்த்தகள்

காலத்துக்கேற்ற வகையில் ‘கோலம்’ போடும் தர்மிஸ்டர் இப்போது தன்னுடும் போட்டதங்கமாக—புதிய அவதார புருஷராக காட்டிக் கொள்ள முற்படுகிறார். இதற்கு ஏன் இத்தனை சிரமப்படவேண்டும்? பற்பல ‘அவதாரங்கள்’ எடுப்பதில் அவர் மகாசமர்த்தரேதான் என்பதில் எவருக்கும் மாறுபட்ட கருத்துகளுக்கு இடமிருக்க முடியாதே!

ஸ்ரீ கிருஷ்ண பரமாத்மா பத்து அவதாரங்களை மட்டுமே எடுத்தார். இந்த ஸ்ரீலங்காஜயவர்த்தனாவோ எடுத்த ‘அவதாரங்கள்’ எத்தனை! எத்தனை!

1956-ல் தமிழர்களுக்கு விரோதமாக சிங்களத்தை மட்டும் அரசமொழியாக்க வேண்டும் என்ற தீர்மானத்தை ஜி. தே. க. களனி மகாநாட்டில் கொண்டுவெந்த ஜே. ஆரைக்கண்டோம்—1957 ல் ‘பண்டா—செல்வா’ ஒப்பந்தத்தை எதிர்த்து பாதயாத் திரை போன ஜே. ஆரைப் பார்த்தோம்.

அம்மையாரின் ஆட்சிக்காலத்தில் ஜி. தே. க. வக்கு முழுக்குப்போட்டுவிட்டு கட்சிதாவத் துடித்த ஜே. ஆரைக் கண்டோம்—ஜி. தே. க. ஆட்சிக்கு வந்த மறுகணம் அந்த அம்மையாரையே தனது அரசில் சேரும்படி அழைப்பு விடுத்த ஜே. ஆரைக் கண்டோம்; அம்மையார் மறுத்தும் அம்மையாரின் குடியியல் உரிமையையே பறித்தெடுத்துவிட்ட ஜே. ஆரையும் பார்த்தோம்.

1976—77 கால கட்டத்தில் விசாரணையின்றி சிறையில் வதைப்பட்ட தமிழ் இளைஞர்களுக்காக குரல் கொடுத்த ஜே. ஆரைக் கண்டோம்; 1979—80 களில் தமிழ்முத்தில் அவசர நிலையைத் தோற்றுவித்து பல தமிழ் உயிர்கள் பறிபோவதற்கு காரணமாக இருந்த ஜே. ஆரையும்; பயங்கரவாத தடைச்சட்டத்தின் மூலம் தமிழ் இளைஞர்களை வாட்டி வதைக்கும் ஜே. ஆரையும் கண்டோம்; காண்கிறோம்.

1977 ல் தமிழர் சம்ஹாரம் நடைபெற்ற வேளையில் ‘சண்டை என்றால் சண்டை; சமா

தானம் என்றால் சமாதானம்’ என்ற படுபாதகப் பேச்சைப்பேசி எரிகிற நெருப்பில் பெற்றேலை வார்த்த நிஜ சயவர்தனுவைக் கண்டோம்; 1981 ல் இனக்கலவரத்துக்கு காரணமான ஜி. தே. க. வினரைக் கண்டித்து நீவிக் கண்ணீர் வடிக்கும் போலி ஜயவர்தனுவையும் காண்கிறோம்.

எதிர்க்கட்சி முதல்வருக்கெதிராக நம்பிக்கையில்லாத தீர்மானம் கொண்டுவெறப் படுவதற்கு ஒத்தாசையாக இருந்ததோடு, அத் தீர்மான விவாதத்தின்போது எவரும் எப்படியும் பேசலாம்’ என்ற அனுமதி தீயையும் வழங்கி மிகப்பெரிய கலவரம் வெடிப்பதற்கு வழி அமைத்த ‘சாணக்கியரை’ யும் கண்டோம்—இனத்துவேசம் பேசியோருக்கு எதிரான நடவடிக்கை என்ற போர்வையில் வெறும் பம்மாத்துகாட்டிவரும் அதிலுத்தமரையும் இப்போது பார்க்கிறோம்.

த. வி. கூ.—ஸ்ரீ. ல. ச. கட்சிகளின் மேலோட்டமான உறவை பெரிதாக படிம் பிடித்துக்காட்டி சிங்கள மக்கள் மத்தியில் துவேச உணர்வைத் தூண்டும் விதத்தில் பேசித்திரிந்த ஸ்ரீஜயவர்தன இப்போ எம்மை நோக்கி நேசக்கரம் நீட்டுகிறோ! இதில் ஆச்சரியம் என்ன வேண்டிக்கிடக்கிறது. மீண்டும் ஒருமுறை ‘ஜனதிபதி’ ‘அவதாரம்’ எடுப்பதற்கு எமது பாசமும் நேசமும் அவருக்குத் தேவைப்படுகிறது. அதனால் தான் இந்த மேடைக்கேற்ற வேண்டும்.

தசாவதாரரும் ததியையே மின்சிவிட்ட ஜயவர்தனீஸ்வரரிடம் இருந்து நாம் கேட்கும் வரமெதுவும் கிடைத்துவிடப்போவதில்லை. எதிர்காலம் உணர்த்தப்போகும் பேருண்மை இதுவொன்றே.

* * * * *

கடந்த சில வருடங்களாக சாஹித்திய மண்டலப்பரிசு தமிழ் எழுத்தாளர்களுக்கு ‘எட்டாக்கனி’ யாக இருந்து வந்தது. இத்தனை காலமும் புறக்கணிக்கப்பட்டிருந்த தமிழ் எழுத்தாளர்களைப்பற்றிய நினைவு சாலித்திய மண்டல தமிழ்ப்பிரிவினர்க்கு இப்போதுதான் ஏற்பட்டிருக்கிறதாம். தமிழ் மக்களின் அரும் பெரும் கலைப்பொக்கிழூமான யாழ். நூல் நிலையம் எரிக்கப்பட்டதற்கு தமிழ் எழுத்தாளர்களும் கண்டனம் தெரிவிக்க வேண்டியது தலையாய் பணி அல்லவா?

இந்த வருடத்துக்கான சாலி ததிய மண்டலப்பரிசு எதனையும் தமிழ் எழுத்தாளர்கள் ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடாது என அவர்கள் பிடிக்கின்ற பேரை மீது ஆணையாக வேண்டிக் கொள்கிறோம்.; செய்வார்களா?

ஆ

ஈழத்தமிழர் கண்ணீர் துடைத்த அண்ணு!

(நினைவு நாள் கட்டுரை)

[புகோளப் பரப்பினிலே வஞ்சனையால் வாழ்விழந்த திராவிட நெஞ்சங்களுக்கெல்லாம், தஞ்சமாக விளங்கி யவர் அறிஞர் அண்ணு அவர்கள். தமிழ்வாழ்வின் பல்வேறு துறைகளிலும் தனி யொரு மனிதராக புதிய பரிமாணங்களைச் சேர்த்த இப்பெருமகன் — திராவிட சமுதாயத்தின் திருமகன் — தோற்றியது 15. 9. 1909-ல். காசினித் தமிழரின் நம் பிக்கையொளியாகச் சுடர்விட்ட இக்கலங்கரை விளக்கு காலதேவனின் குழ்ச்சிச் சூரிய வளரியிலே 1969 பெப்புரவரிமாதம் 3 ம் தேதி திடீரென் அணைந்தது. தரணிவாழ் தமிழ்மாணிட வர்க்கம் முழுவதும் தேம்பித் தேம்பி அழுதது. இந்தப் பின்னணியில் அக்டோபர், 69-ல் நான் எழுதி வெளியிட்ட நூல் ‘அண்ணு — ஒரு நோக்கு’ சிலம்புச் செல்வரம். பொ. சி. அவர்களின் மதிப்புரையுடன் வெளிவந்த இந்நாலில் அண்ணவின் பல்துறைப் பகுமுகங்களையும் (Facets) தொட்டு எழுதி வேண். இதில், “ஸஹததமிழர் கணட அண்ணு” என்ற தலைப்பிலான அதிகாரம் அன்றைய அரசியல் பின்னணியில் எழுதப்பட்டதாயினும், எமது இன்றைய பிரச்சினைகளுக்கும் பொருந்துமாதலால், அதிலிருந்து சில பகுதிகளை மட்டும் - அண்ணவை அர்த்தபுஷ்டியுடன் நினைவுகளும் எண்ணத்துடன் — இங்கு தருகிறோம் — ஆசிரியர்.]

ஸஹத தமிழ் மக்களின் இன்னல்களையிட்டு அன்றை இதயம் நெதிழுந்ததைக் கேட்டு இலங்கையின் பெரும்பான்மை வட்டாரங்கள் புருவத்தை நெரித்ததுண்டு. ‘இலங்கை அரசியலில் தி. மு. க. வின் தலையீடு’ எனப் புதுமையான வாதங்களும் நிறுவப்பட்டன. ஆயிரம் மைல்களுக்கு அப்பாலிருக்கும் வியட்நாம் பெளத்தர்களுக்காக மகத்தால் மட்டுமே ஒரு மைப்பாடுடைய இலங்கைப் பெளத்தர்கள் நேசக்குரல் எழுப்பியதை நியாயமானதாக — இயல்பானதாக இவ்வட்டாரங்கள் போற்றின. எனினும், அண்டை நாட்டில், வெறும் மதத்தால் மட்டுமல்ல, பிறப்பால், இனத்தால், மொழியால், பண்பாட்டால், வரலாற்றுல், ஊனால், உயிரால், உதிரத்தால், உணர்வால் இலங்கைத் தமிழர்களோடு உறவு கொண்ட தமிழர் — அத்தமிழர் தலைவன் அண்ணு— இலங்கைத் தமிழ் மக்களுக்காகத் துடிப்பதை இவ்வட்டாரங்களால் புரிந்து கொள்ள முடியாது போயினமை பரிதாபமே. தமிழனுக்காக தமிழன் துடிக்காவிட்டால் வேறு யார் துடிப்பதோ? கரைகின்ற காக்கையோடு இணைந்து கத்துகின்ற காக்கைக் கூட்டத்தின் உரிமைகூடச் செத்து விட்டதோ தமிழ்க்குடிக்கு?

1958-ம் ஆண்டு யூன் மாதம் — படுபயங்கரமான நினைவுகள் கிப்பிலிட்ட நாட்கள். தமிழ் மக்களுடைய இரத்தவெள்ளம் ‘ஏன்— எப்படி?’ என நெற்றியைச் சுருக்கி நோக்குவோர்வெருமின்றி மிகவும் தாராளமாக நாதியற்று வீதியெங்கணும் ஓடிய நாட்கள். உயிரி ழந்தும், உறுப்பிழந்தும், உடமையிழந்தும், கற்பிழந்தும், தலைவரிகோலமாகத் தமிழ்மக்கள் கூவியழுத நாட்கள். தமிழ் மக்களின் கூக்குரால் அண்ணவுக்கு கேட்டது. 1958 யூன் 22 ம் தேதி “இலங்கைத் தமிழர் உரிமைத்தினம்” எனப் பிரகடனப்படுத்தி தமிழ் நாடெங்கணும் ஆர்ப்பாட்ட ஊர்வலங்களையும் பொதுக் கூட்டங்களையும் தமது இயக்கத்தின் சார் பில் ஒழுங்கு செய்வித்தார். கவரோட்டிகள் தமிழ் நாடெங்கணும் ஈழத் தமிழ் மக்கள் பற்றிய கண்ணீரின் காவியம் தீட்டின. சென்னை மாநகரில் நேப்பியர் பூங்காவில் அன்று பல்லாயிரக்கணக்கான மக்கள் திரண்ட பிரமாண்டமான கூட்டத்தில் நிறைவேற்றப்பட்ட தீர்மானங்கள் தமிழ் நாட்டு மக்களின் இரத்தத்துடிப்பை வெளிப்படுத்திற்று.

* * * * *

1961-ம் ஆண்டு இலங்கையின் வடக்கு—கிழக்கு மாகாணங்களில் அரசின் நிர்வாக யந்திரங்களே செயலற்றுப் போகும்படி தமிழ்மக்கள் பொலிஸ் — இராணுவத் தாக்குதல்களையும் முறியடித்து நடாத்திய போராட்டத்திற்கு அனுதாபம் தெரிவிக்கும் வகையில் 1961 மார்ச் 13-ம் தேதி சென்னை மரீனாக் கடற்கரையில் அண்ண மாபெரும் கூட்டத்தை ஒழுங்கு செய்தார். தமிழ் நாட்டு மக்களின் உணர்வுகளைப் பிரதிபலிக்கும் வகையிலும், இலங்கைத் தமிழரின் உரிமைகளை வழங்கும்படி இந்திய அரசு இலங்கையைக் கோரவேண்டும் என்னும் வகையிலும் தீர்மானங்களை முன்மொழிந்து பேசிய அன்னை, நாலரைக் கொடி தமிழர்களின் உணர்வுகளைப் படம் பிடித்துக் காட்டினார்.

* * * * *

தமது தனிப்பட்ட உள்ளக் கிளர்ச்சிகளை ‘திராவிட நாடு’ (தமிழ்) ‘ஹோம் லண்ட்’ (ஆங்கிலம்) இதழ்கள் மூலம் தெரியத் தந்தார். எடுத்துக் காட்டாக.....

* ‘ஹோம் லண்ட்’ 15. 6. 1958. — அக்கோர் நாட்களின் கொடுமைகளைச் சித்திரித்தது. ‘இலங்கையின் அபலைகள்’ (Cinderellas in Ceylon) என்ற தலைப்பில் முதற் பக்கத்தில் ஒரு விரிவான கட்டுரை வெளியிடப்பட்டது.

தமிழ் மக்கள் என்ற மங்கையை (காலஞ்சினர் நினைவு) பண்டாரநாயக்கா மானபங்கம் செய்வது போலவும், மங்கை ஒலமிடுவதாகவும் இந்திய அரசு பாராமுகமாக வேறுபுறம் பார்த்து நிற்பதாகவும் கேளிச்சித்திரமும் வெளியிடப்பட்டது.

* ஹோமஸ்டாட் - 29-6-1958 - இலங்கைத் தமிழர் உரிமைத் தினத்திற்கென ஒதுக்கப்பட்டு, செய்திகளோடும் செய்திப்படங்களோடும் வெளியானது.

* ஹோமஸ்டாட் - 20-7-1958 - வகுப்புக்கலவரத்தில் அகதிகளான தமிழர்கள் கண்ணிரால் தீட்டிய கடிதங்களைத் தாங்கி வெளிவந்தது.

* ஹோமஸ்டாட் - 10-8-1958 - “அணி திரள்க! நீதி கோருக! தமிழர்களைக் காட்டிக் கொடாதே! பண்டாவின் கொடுமை உலகுக்குத் தெரியட்டும்” என்று தலைப்புகளிட்டு உணர்ச்சிகரமானதோர் கட்டுரையைத் தீட்டினார். தமிழ்த் தலைவர்களைச் சிறையில் கைத்துவிட்டு பண்டா “நியாயமான அளவு தமிழ் பாவிப்பு” சட்டத்தை நாடானுமன்றத் தில் நிறைவேற்றிய நேரம் அது. கட்டுரையின் முடிவில் கூறுவதாவது: “எம்மை உடனடியாக எதிர்நோக்கியுள்ள பணி இப்பிரச்சினையின்பால் பொது மக்களின் கவனத்தை ஈர்ப்பதாகும். தர்மநியாயத்திற்காக நடைபெறும் போராட்டத்திற்கு அரணை உலக மக்களின் கருத்தை திரட்டி பின் ததுக்கொள்ள வேண்டும். உலகெங்குமிருக்கின்ற விஷயமறிந்த மக்கள் மன்றத்தில் இலங்கைத் தமிழ்மக்களின் பரிதாபமானநிலை எடுத்துரைக்கப்படவேண்டும்”

* ஹோமஸ்டாட் - 1958-12-14 - “இலங்கை மொழிக்கலவரத்தின் போது தமிழர் மீது தாக்குதல்! கொலை! காலையர்கள் சுதந்திரமாகச் செய்திப்பட்டனர். “மாஞ்செஸ்டர் கார்ப்பியன்” அதிகாரபூர்வமான படப்பிடிப்பு எனத்தலைப்பிட்டு கட்டுரை மறுபிரசரம்.

* ஹோமஸ்டாட் - 1959-8-23 - “எட்டும் ஸ் ஆப் இந்தியா” நாளேடு இலங்கைத்தமிழருக்குச் சார்பாகத் தீட்டிய தலையங்கம் மறுபிரசரம்.

* ஹோமஸ்டாட் 1961-5-28: “அவசரகால நிலைப்பிரகடனம் அவசியமற்றது. இராணுவத்தினரின் அட்டுழியத்திற்குக் கண்டனம்” எனத்தலைப்பிட்டு இலங்கை சனப்பிரதிநிதிகள் சபையிலும் முதலையிலும், மு. சிவசிதம்பரம் செனேற்றர் நடேசன் ஆகியோர் ஆற்றிய உரைகள் மறுபிரசரம்.

* ஹோமஸ்டாட் - 4-6-1961 - ‘பிரச்சினையின் பிடியில் இல்லக்க’ எனத்தலைப்பிட்டு அமெரிக்காவிலிருந்து சுரேந்திரநாத் என்பவர் எமது பிரச்சினைபற்றி எழுதிய ஆய்வுக்கட்டுரையை வெளியிட்டிருந்தார்.

* திராவிடநாடு என்ற வார ஏடு ஈழத்தமிழர் பிரச்சினைகளை வாரந்தோறும் தமிழ்நாடு அறியத்தந்தது.

அண்ணுவின் வாழ்விலே உடைப்பெடுக்காத ஓர் உணர்ச்சிப் பெருக்கு அன்னரின் மறைவிலே உடைப்பெடுத்து வரம்புகளையேவிப் பாய்ந்திருக்கிறது-ஆழத்தமிழகத்திலே அந்த உணர்ச்சிப் பெருக்கின் ஊற்றுவாய்இன்னும் அடைப்படவில்லை.

பாரதி நூற்றுண்டு விழாவை நோக்கி.....

“நகையு மனம் கேட்டேன் — நிதம் நவமேனும் சுடர்தரு உயிர்கேட்டேன் — இவை அருள்வதில் உங்கெதும் தடையுளதோ? ”

— பாரதி.

கடார் சிறப்பிதழுக்கு.

புதுமைக்கவி பற்றிய தரமான - நவமான கவிதைகள் - கட்டுரைகள் - கருத்துக்கள் - தனுக்குகள் - குறிப்புக்கள் வரவேற்கப் படுகின்றன.

புல்கீர்மீ

து. பொன்ராசா, இளவாலை

கே: புகழ் பெற்ற எழுத் தாளன் ஆவதற்கு முதற்படி என்ன?

ப: புகழ் பெறுத எழுத் தாளன் ஆவது.

கே: தலைக்கு சிறந்த எழுத் தாளன் ஆவதற்கு என்ன செய்ய வேண்டும்?

ப: தலைக்கு தினமும் சந்தனுதித் தைவும் தேய்த்து வருதல் வேண்டும்.

கே. காளிமுத்து,

கோவுஸ்ஸி டிவிஷன் எல்ல.

கே: தமிழக முதல்வர் தொண்டமானுக்குச் சாட்டை அடி கொடுத்திருக்கிறாரே. அது பொருந்துமா?

ப: சாலவும் பொருந்தும். சபாஷ் எம். ஜி. ஆர்.! இவ்விடயத்தில் தமிழ்நாட்டு முதல்வர் சுத்தமான இரத்தத்தின் இரத்தம்தான்.

கே: இதுதான் உண்மையான ஐனநாயகம் என்கிறார் மலையகத்தின் தந்தை. அதைப் பற்றி உங்கள் கருத்து என்ன?

ப: தொண்டமானின் பேச்சு, இவர்மலையகத்தின் தந்தையா அல்லது மாமியாரா என்று சிலவேளைகளில் தடுமாற வைக்கிறது.

கே: பல பேருக்கு குடி குடியிருமை வழங்கிய அம்மனிக்கு வூம் சொந்த அனுபவம் போல குடியிருமை பறிபோனது ஏன்?

ப: பெண்கள் குடி ப்பது அழகாயிருக்காது என்று ஜே ஆர். கருதியிருக்கலாம்.

கரிகாலன்

எம். மகாலிங்கம்,
டெமேரியா, பசுறை

கே: தோட்டத் தொழி லாளருக்கு எழுபது ரூபாய் சம்பளம் வழங்குவதை எதிர்த்து வாக்களித்த எழுவர் (சம்பள நிர்ணய சபை உறுப்பினர்கள்) பற்றி உங்கள் கருத்தென்ன?

ப: சம்பள நிர்வாண சபை என்று கருதினர் போலும்!

கே: இனக்கலவரம் நடந்ததையிட்டு தீர்வுகாண் இந்தியப் ரிதமரோ, ஜானதிபதியோ இலங்கைவரத் தேவையில்லை யென திருச்சியில் அமைச்சர் தொண்டமான் பேசியிருக்கிறாரே (ஆதாரம்: வீரகேசரி 6 - 9 - 81)?

ப: அவர்கள் அங்கிருந்த படியே அதற்குரிய ஆட்களை அனுப்பி, ஆகவேண்டியதை செய்யலாம் என்ற அர்த்தத் தில் கூறியிருப்பார்.

கனக. பிரதிபன்,

கொக்குவில் மேற்கு கேணியடி.

கே: இலங்கை இந்துத் தமிழர் இங்கே தாக்கப்படும் போது, இந்து மாநாட்டுக்கு பணம் சேர்க்க இந்து யாசென்ற அமைச்சர் இராசதுரையைப் பற்றி உங்கள் அபிப்பிராயம் என்ன?

ப: சமயம் தெரிந்தவர்!

கே: கிழக்கு மாகாணத்திற்கும் தமிழ்சூழம் தேவையென்பது இப்போதுதான் ஒரு சிலருக்குத் தெரிகிறதே?

ப: ஆயிரந்தான் சொன்ன குரிமை வழங்கிய அம்மனிக்கு வூம் சொந்த அனுபவம் போல குடியிருமை பறிபோனது ஏன்?

கே: தமிழர் பிரச்சினையே பேச்சு வார்த்தையும் தீர்க்க முடியாதென்று கூறியவர்கள் மீண்டும் பேச்சு வார்த்தையில் ஈடுபட்டது பற்றி உங்கள் கருத்து என்ன?

ப: “பேச்சுப் பேச்சென் நூம் பெரும்பூனை வந்தக்கால் கீச்சுக் கீச்சென்னுமாம் கிளி” என்று விடயத்தில் சில சொற் கள் மாறியுள்ளன. அதாவது, கீச்சுக் கீச்சென்போம் பெரும்யானை வந்தக்கால் பேச்சுப் பேச்சென்போம்.

தமிழ்ப்பித்தன், கோவுஸ்ஸி டிவிஷன், எல்ல.

கே: வாரதத்தில் மூன்று நாள் பட்டினி கிடக்கும் தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்கு சம்பள உயர்வு வழங்க முடியாது என்கிறார் தர்மிஷ்டர். அதைக் கேட்டுக்கொண்டு மெல்லவும் முடியாமல் விழுங்கவும் முடியாமல் மொன விரதம் அனுட்டிக்கிறார் மலையககாந்தி-தொழி லாளர் திலகம். இதனை யாரிடம் சொல்லி அழுவது?

ப: ‘அழுவது’ நிவாரணம் தராது, ‘எழுவது’ மட்டுமே நிவாரணம் தரும்.

அரசி —

ஆசிரியரல்ல

சென்ற இதழ் ஆசிரியத் தலையங்கத்தில் 5-ஆம் பந்தியில், “பிரித் தானியப் பேரரசியார் சபலப் பட்டுக் கொண்டு நிற்கிறார்” என்பது “பிரித் தானியப் பேராசிரியர்....” என்று அச்சாகிவிட்டது. அச்சுப் பிழை அபாயங்களையிட்டு இனிமேல் சற்று எச்சரிக்கையாக இருப்போம்.

— ஆசிரியர்

கம்யூனிஸ்ட் தலைவர் மறைவு

இலங்கைக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் தலைவரும், இந்நாட்டின் இடதுசாரி இயக்கங்களின் முன்னேடிகள்—மூலவர்களில் முக்கியவருமான டாக்டர் எஸ். ஏ. விக்கிரமசிங்கா அவர்களின் மறைவு குறித்து வருந்துகிறோம். சிங்கள இன வெறியரின் பேரினவாத அரசியலை நிராகரித்து, ஒடுக்கப்பட்ட தமிழ்மக்களின் உரிமைகளுக்காக நாடானு மன்றத்தின் உள்ளும் புறத்தும் குரல் கொடுத்த உத்தமர் அவர். சிறிமா அம்மையாரின் அரசில் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி பங்காளியாகவிருந்த வேளையில், தமிழ் மக்களின் உரிமைகள் பற்றிய விடயங்களில் எமக்காக உள்கட்சிப் போராட்டங்களை நடாத்தியவர். அப்பழக்கற்ற அரசியல் வாழ்வை நடாத்திய அப்பெரியவருக்கு ‘சடர்’ சார்பில் அஞ்சலி செலுத்துகிறோம்.

—ஆசிரியர்.

கே: தோட்டத் தொழி நன்றிக்கடன் என்ன? லாளர்கள் ஜனநாயகத்திற்குப் பயந்து, இந்தியாவுக்குப் படை எடுப்பதைத்தவிர வேறு வழி அண்ணாலுக்கு “தாங்ஸ்” கூறு இல்லையா?

ப: படை யெடுப்பு ஒரு வழிப்பாதை அல்லவே.

அ. தயாபரி
கொக்குவில் மேற்கு.

கே: வடக்கு — கிழக்கு நிடம் “தமிழ்மூர்வை” மகாணங்களில் வாழும் தமிழ் என்று கேட்டது எப்படி இருக்கக்களின் நிலைமை இனி எப்படி கிறது?

ப: இங்காரத்திற்கென நேர்ந்துவிடப்பட்ட பலிக்கடாக்கள். இன்னே — நாளையோ?

கே: கரிகாலன் அவர்களே! உங்களால் பதில் அளிக்க முடியாதபடி கேள்விகள் ஏதும் வந்தால் என்ன செய்வீர்கள்?

ப: அரைகுறை வயிற்றோடு வாடும் குப்பைக்கூடையின் அதிர்ஷ்டத்தை நயப்பேன்.

கே: இலங்கைத் தமிழர் மீது அதிக அக்கறை காட்டும் தமிழ்நாட்டுத் தலைவர்களுக்கு நாங்கள் செலுத்தக் கூடிய

ப: தம்பிக்காகத் துடிக்கும் எடுப்பதைத்தவிர வதா?

மி. அருள்மொழிராஜா,
நிலாவெளி — 3

கே: வன்செயலில் பாதிப் புற்ற அகதிகளை சந்தித்து உரையாடிய ‘தார்மீகம்’ சுப்பு

ப: நடுக்கடலில் தவறி வீழ்ந்து மூச்சுத் திண்ணி றித் திக்குமுக்காடுகிற ஒருவனிடம், “கங்கா ஸ்நானம் எப்படி இருக்கிறது?” என்று கேட்டது போல். மகாங்கள் செயல்.

கே: வன்செயல் அவற்றிற்கும் ஐ. தே. கட்சியினரின் இனவெறிப் பேச்சுக்களே காரணம் என்று ஜே. ஆர். கூறுவது எதைக் காட்டுகிறது?

ப: ஐ. தே. கட்சியின் இனவெறி வேறு, தாம் வேறு என்று பிரித்துக் காட்டி, ஜனதேவைத்துக்காட்டுகில் கணக்கு முடிக்கிறார்கள்? பொலீஸ் நிலையங்களையும் தான். வடக்கு— கிழக்கில் கணக்கு முடிக்கிறார்கள்?

மக்களின் வாக்குகளைப் பெறுவதில் ஜே. ஆருக்குள்ள ஆசையை காட்டுகிறது. ஏமாந்து விடாதீர்.

கே: நான் ஒரு சிங்களப் பெண்ணைக் காதலிக்கிறேன். அவனும் என்னை நேசிக்கின்றன. நாங்கள் திருமணம் செய்வதாயிருந்தால் தாங்கள் எப்படி எம்மை வாழ்த்துவீர்கள்?

ப: ‘56 ம், 58 ம், 77 ம், 81 ம் பெற்று பெருவாழ்வு வாழ்க! என்று. ஆமாம், அகதி முகாயிலா, கல்யாணச் சாப்பாடு போட இருக்கிறீர்கள்? மைச்சான், மாமன் சுற்றறைம் நட்பும் சூழ சேர்ந்து பரிமாறுவார்களே, உடம்பு தாங்குமா?

செல்லி ஜேயா — சபா
மல்லாகம்

கே: வழி வி டு ந் கள் கரி காலரே! பராக்இ.... பராக்இ.... வடக்கு — கிழக்கில் தமிழ் இராஜதானிகள் இருந்தனவா என்று அமைச்சர் விடயில் இறங்கிறார். இது எதைக் குறிக்கிறது?

ப: சட்டக்கல் ஹரி யில் எனது ஆசிரியராக இருந்தவர் அமைச்சர் அத்துலத்துமதலி.மா. அ.சபைத் தேர்தல் முடிவுகளை யொட்டி புள்ளி விபரங்களை கணிக்கப்போய் சட்டத்துறையை விட்டு கணக்குத் துறைக்கு வந்தார். இப்போவரலாற்றுத் துறைக்கு வருகிறார். எப்போதுமே ஆழம் தெரியாமல் வாலை நுழைப்பவர் அவர்.

கே: நாட்டின் பல பகுதிகளில் வங்கித் திறப்பு விழாக்கள் நடக்கும் இவ்வேளையில் வடக்கில் மூடுவிழாக்கள் நடக்கின்றன வே. இது எதைக் குறிக்கிறது?

ப: வங்கிகளை மட்டுமா மூடுகிறார்கள்? பொலீஸ் நிலையங்களையும் தான். வடக்கு— கிழக்கில் கணக்கு முடிக்கிறார்கள்?

களே என்று என்ன த
தோன்றுகிறது.

கே: யாழ் பா. உ.
யோகேஸ்வரனின் வீட்டை
என் தெரிந்தெடுத்து என்கிழு
தார்கள் என்று உள்நாட்டமை
ச்சர் துப்பறந்துள்ளாராமே.
வெளியே கூறமுடியாது என்
கிழுர். இது என்ன நாட்கமோ?

ப: கலைவாணர் என். எஸ்.
கே. என்று நினைக்கி மேறன்.
பழைய ஒரு திரைப்படத்தில்
பாடினார். “வேலைக்காரக்கேவிப்
பிழைப்பு வெளியே சொன்னாலும்
வெட்கம் அதை நினைக்க
நினைக்க துக்கம்” என்று.
பாவம், தேவநாயகம் யாரு
டைய சங்கத்தையே வெளியே
சொல்லத்தயங்கிறுரோ!

பொ. அருந்தவநாதன், தனங்கிளப்பு, சாவகச்சேரி.

கே: தற்காலத் தமிழ்நினர்
கள் பண்டைய அரும்பெரும்
இலக்கியங்களை ஆராயாது சிறு
கதை, நாடகம், நாவல் இவற்றை
றையே ஆராய்கின்றனர் இதன்
கருத்து என்ன?

ப: அவையும் இலக்கியங்களே என்பது ஒருப்பும் இருக்கட்டும். நிகழ்காலம் நிதர்சனமானது. இரந்தகாலம் நிச்சயமந்தறது. ஆயந்து அறி யவேண்டியது. சமகாலச் சங்கத்தின் அறிவுதற்கு எளிதானவை. அறியதை வந்தது எளியதைச் சொல்லாது வேலை! இந்த அறிஞர்கள் “கானமுயலைய்த அம்பு” ஏந்தியவர்கள்.

கே: இலங்கையின் 1978-ம்
ஆண்டு அரசியலமைப்பின்படி
நம நாடு பரிபாவிக்கப் பட்டு
கிறதா?

ப: பரிசோதிக்கப்படுகிறது!

கே: இலங்கையில் 1977
ஆம் ஆண்டுத் தேர்தலுக்குப்
பின் ஆளும் கட்சிப் பாராளு
மன்ற உறுப்பினர்களுக்கு பிரதமர் பாராளுமன்ற நடைமுறைகள் பற்றி வகுப்பு வைத்தார்.
இதிலிருந்து நீங்கள் அறிவுதென்ன?

ப: படித்த பாடத்தை
யெல்லாம் உருப்போட்டு

எதிர்க்கட்சித் தலைவர்மீதான கலாநிதி வில்சன்னாருவா
நம்பிக்கையில்லாத தீர்மானத் தின்போது ஒப்புவித்திருக்கின்ற
கான அரசின் சட்ட ஆலோசகராக அரசிடம் ஊதியம்
பெறும் கலாநிதி நீலன் திருச்செலவும் இன்னெருவர், இவர்கள் ஜே. ஆரின் நலனிப் பார்ப்பார்களா? அல்லது தமிழர் நலஜெக்காப்பார்களா? தூர்ப்பாக்கியங்களும் சாபக்கேடுகளும் மொத்தமாக குத்தகை எடுத்துக் கொண்டு தமிழ் சமுதாயத்தின் கருப்பையிலே ஜனித்திருக்கின்றன. அனுபவிப்போம்.

கே: கலாநிதி ஏ. ஜே. வில்சனிப்பற்றி சில வரிகள் கூறுகின்றனன்?

ப: லோட்நெல்சன் என்கிறுகூடு கடற்படைத் தளபதி, ‘ட்ரவல்கார்’ யுத்தத்தில் நெப்போ வியனின் கடற்படையை நிர்முலமாக்கியவன், நம்மவர் லோட்வில்சன். நெல்சனுக்கும் வில்சனுக்குமிடையில் சில வேறுபாடுகள், 1) பிரெஞ்சுக்காரன் வில்சனையீரால் பெயர்த்த பிரித்தானியர் நெல்சன். தமிழன் வெராக்கியத்தைப் பேச்சு வார்த்தையால் பெயர்த்த தமிழர் வில்சன். (2) நெல்சன் ஆங்கிலத் தளபதி. வில்சன் தமிழரின் தலைவிதி! ஜே. ஆரால் பொறுக்கி எடுக்கப்பட்ட தமிழ்த்தரகார்கள் இருப்பர். அரசின் செலவில் கண்டாவிலிருந்து தமிழர் பிரச்சினையைத்தீர்க்க வந்து போகும்.

கே: கலவரத்தால் இம்முறை பாதிக்கப்பட்டவர்கள் தொகை எவ்வளவு?

ப: குறுந்தொகையல்ல — கவித்தொகை.

ந. சிவகாட்சம், மெசஞ்சரிவீதி, கொழும்பு.

கே: தமிழ்வாணையிப்போல மருத்துவத்துறை தொடர்பான கெளவிகளுக்கு பதில் தருவீர்களா?

ப: அவர் அளவுக்கு முடியாது — ஓரளவுக்கு.

கே: வயிற்ரேட்டத்திற்கு என்ன செய்யவேண்டும் என்று சொல்லுகின்ற பார்க்கலாம்?

ப: ‘பாத்ராமு’க்கு போகவேண்டும்.

வாசகார் கவனத்துக்கு

அடுத்த இதழில்.....

‘துக்காக இதழில் இலங்கைத் தமிழர் பிரச்சினைகள் பற்றி ‘சோ’ எழுதியுள்ள கருத்துக்கள்பற்றிய விமர்சனம்.

★ “ முரண்பாடு கவ் ”

தமிழ் - ஸம் அரசியல் நிரோட்டம் பற்றி சுடர் ஆசிரியரின் கண்ணேட்டம்.

● ஒரு நூற்றுண்டி னிருதி நாவல்கள்!

எஸ். அகஸ்தியர் எழுதும் ‘ஒரு நூற்றுண்டி னிருதி நாவல்கள்’ பகுப்பாய்வுக்கட்டுரை அடுத்த இதழில் ஆரம்பமாகிறது.

வீரரைப் பாடுகின்றேன்

பாவலர். கருமலைத்தமிழாழன் - தமிழ்நாடு.

செந்தேனே முகத்திலேனே, கோபந் தன்னை
சேர்க்கின்றாய்! உன்முத்தம் இனிக்கு தென்று
செந்தமிழில் பாடவில்லை என்ப தாலோ!

செத்துநிதம் சோதரர்கள் வீழ்ந்து இங்கே
நந்தமிழின் நாட்டிற்காய் நிலத்தின் முத்தம்.
நாள்தோறும் இடுகின்றார்! அடிமை வாழ்வை
இந்நிலத்தில் நீக்குகின்ற வீரர் தம்மை
இன் தமிழில் பாடுகின்றேன். தடுத்தி டாதே!

கார்குழலின் வனப்புதனைக் கவிதை பாடி
கன்னியூனை புகழுவில்லை என்று தானே
நீர்க்கோலம் காட்டுகின்றாய்! குருதி யாலே
நிலந்தன்னை செம்மையாக்கி விடுத ஸெயாம்
சீர்க்கோலம் போடுகின்ற தோழர் தம்மின்
செயல்போற்றிப் பாடுகின்றேன்! கனவில் கூட
போர்க்கோலம் எண்ணுகின்ற தமிழ வீரர்
பேர்தன்னைப் பாடுகின்றேன்! தடுத்தி டாதே!

நூலிடையின் அசைவுதனை உவமையாலே
நூற்கவில்லை என்னை முறைத்தி டாதே
காலினடி நக்குகின்ற நாயைப் போலே
காட்டுகின்ற எலும்பிற்காய் ஒடு கின்ற
போவிகளைப் போலன்றி; மான மொன்றே
போகும் உயி ரினும்சிறந்த தென்று நாளும்
வேலியெனத் தமிழ்நாட்டை தனித்து காக்கப்
போராடும் மறவரினைப் பாடு கின்றேன்!

பெண்மணியே உன்னிலும் இன்றெனக்கோ இந்த
பொன்னுடே பெரிதாகும்; தந்தை செல்வா
எண்ணத்தை நனவாக்கும் முயற்சி யொன்றே
என்னெஞ்சின் கருவாகும்! புறத்தில் காணும்
பெண்மூர்போல் நீயுமிங்கே அமிர்த லிங்கப்
பெருந்தலைவர் பின்னின்றால் தமிழ நாட்டை
திண்ணுமென நாம் பெறுவோம்! அந்த நாட்டில்
தினமுன்றன் கவின்பாடி மகிழச் செய்வேன்!

ஷங்கர்

தன் அறையில் அமர்ந்து படித்துக் கொண்டிருந்தான். பார்வை மட்டும்புத்தகக்தி நினைவு கள் ஓரிடத்தில் தங்க மறுத்து.....! 'மனம் நிமித்தியில்லாமல் ஏன் இப்படி அலைந்து கொண்டிருக்கிறது?' என்று என்னியபோது.. சின்னக் கோபத்தில் இதழ்கள் மெல்லப் பட படத்தன. புத்தகத்தை மூடி வைத்து விட்டு.....வெளியில் வந்து கவனத்தை வேறு திசையில் திருப்ப வேண்டும் போல இருந்தது அவனுக்கு. ஆனால் பரீட்சைக்கு இன்னமும் மூன்று மாதங்கள் தான் இருக்கிறது என்ற நினைவு எழுந்ததும் மீண்டும் மனம்சினப்பில் தோய்ந்து கொண்டது.

வாழ்க்கை

நிமிடப்பிரியா

"இந்த வீட்டிலை ஒரு காரி யமும் செய்யேலாது.....!" என்று மெல்ல வாய்விட்டு முனு முனுத்தபடி.... காஞ்ச நேரம் விழிகள் மூடியபடியிருந்த ருந்து... குழம்பிப்போயிருந்த மனதை வலோத்காரமாக ஒரு நிலைப்படுத்திக்கொண்டு மீண்டும் விழிகளைப் பிரித்து பார் வையை புத்தகத்தின் மீது ஒடுவிட்டான். என்னிப் பத்து நிமிஷம் கூட நகர்ந்திருக்காது....."

"ஷங்கர்!" என மிக மெதுவாக அழிந்துக் கொண்டு அறையினுள் நுழை முந்தாள் அம்மா.

"என்னமா வேணு மி?" புத்தகத்தின் மீது ஒடிய பார்வையை விலக்காமல் மெல்லக் கேட்டான் ஷங்கர்.

டக்கெனப் பதில் சொல்லாமல் — ஒரு சின்னத்தடு மாற்றத்தோடு தயங்கிய அம்மா... அதே மெதுவான் -- தாழ்ந்த குரவில்..... "நேரம்

இன்பது மனியாகுது இன்னும் "பழுந்திருவின்" என்று பெய அப்பாவைக் காணேல்லை. ரெடுத்து உன் அழிகிறஞ்சியில் இருக்கா சந்தி மட்டும் போய் படி யொரு அஸ்தமிபுப் பாத்துக் கொண்டு வாறியே ஏன்மா ஏற்பட்டது?" ராசா.....!"

ஆக இரண்டு நிமிஷ நகர் அவன் சடாரென நிமிர்ந்து வில் ஏற்பட்ட மௌனத்தை அம்மாவைப் பார்த்தான். "நீ ஒரு பெரிய இடைவெளியாக என்ன பிறவியனை அம்மா?" நினைத்து... இதற்கு மேலும் என்று கேட்கின்ற கேள்வி மௌனத்தை என்னால் தாங்க யாய்து! அந்தப் பார்வையை அது வினவு கின்ற வினாவைத் தாங்க முடியாமல் அவள் தன் பார்வையை அவளை விட்டு எடுத்துக் கொண்டாள்.

"என்ன ஷங்கர் பேசாமல் இருக்கிறேய்? ஒருக்கா போய் பார்த்துக் கொண்டு வாவன!"

அம்மா வின் பார்வை தாழ்ந்ததும் — வதும் பிப்போய..... வெண்மலர்களாய் வெளியே சிந்தவிடாமல் தடுத்துக் கொண்டு..... மீண்டும் பார்வையைத் தூக்கி அம்மா வையே அவள் முகத்தையே அம்மா கேட்டதும் அந்த நயனத்தின் ஓரங்களில் பூக்க நினைவு மீண்டும் வந்து உதைத் தமிழ்நாட்டின் பூக்கால் போல் மூயன்ற நீர்க்கு வியல் களை வெளியே சிந்தவிடாமல் தடுத்துக் கொண்டு..... மீண்டும் பார்வையைத் தூக்கி அம்மா வையே அவள் முகத்தையே அம்மா அப்பிடியே வெள்ளால் சொல்லுங்கோ..... நான் போய் பார்த்துக் கொண்டு வாறன்.....!"

"நீ என்னெண்டு இப்பிடிமாறிப்போனாய் அம்மா? முகத் தில் தவழும் பூஞ்சிரிப்போடு..." அவன் சொல்லி முடித்துப்

பார்வையை நிமிர்த்த வில்லை. அம்மா அடிப்படையில் போன வளாய் மெல்ல நடந்தியபடி அவனைப்பார்த்தான். ஒவென்ற பெரிய விம்மலாய் மனம் குழியில் குழுறவில் கண்ணுக்குள் நிழல் விரித்த கண்ணீரை கண்ததில் முத்தமிட விடாமல் அவன் தடுத்து நிறுத்தியதைப் பார்த்த போது... அவன் மனமும் மெல்லிய விம்மலில் குலுங்கியது.

“சே..... இப்பிடி ஒரு பதிலைச் சொல்லி அம்மாவின் மனதை நோக்கவேக்காமல் மெளனம் சாதித்திருக்கலாம்! என்று தன்னையே நொந்து கொண்டான்.

“அப்பா இப்ப வந்து சேரமாட்டாரம்மா. அவரை ரவனில் பார்த்தனன்....!” என்று சொல்ல வேண்டும் போல் இருந்தது அவனுக்கு. சொன்னல்..... அவன் தன்னுக்குள் ஸேயே வெந்து போகிற அந்த வேதனை இன்னமும் ஒரு படியாகிறது.....!”

மாலை ஜிந்து மனியிருக்கும். அவனும் நன்பர்கள் இருவருமாக விக்டோரியா ரேட்டால் நடந்து வந்து கொண்டிருந்த போது தான் அது நடந்தது.

“டேய்-ஷங்கர்! அங்கே பார்டா. உன்னுடைய அப்பா போலை இருக்குது.....!” முரளி சுட்டிக் காட்டிய போது..... அவன் திடுக்குற்றுப் போனவுடைய சடாரெண்ட் பார்வையைத் திருப்பிப் பார்த்தான். சபாஷ் அராக் பாரில் இருந்து அப்பா அலங்கோலமாக வெளிவந்து கொண்டிருந்தார்.

என்ன செய்வது என்று தெரியாமல் மனதிற்குள் தலைதூக்கிய சின்ன ஆத்திரத் தோடு..... உடம்பு அவமானத்தில் குறுகிப்போக... நன்பர்களை நிமிர்ந்து பார்க்கக்கூடத்தைரியில்லாமல்... — “இது எனக்கொன்றும் புதி தான் விஷய மில்லை. பார்த்துப் பார்த்து அலுத்துப் போன ஒன்று.....!” என்பது போன தலையை மெல்ல அசைத்து

விட்டு..... மீண்டும் அவரைத் திரும்பிப்பார்க்காமல் கொஞ்சம் வேகமாக நடக்க ஆரம்பித்தான் ஷங்கர்.

அவனின் முகம் குழம்பிப் போன போக்கை..... அதில் தெரிந்த சினப்பை அவமான உணர்ச்சியை..... கவனி ததமுரை விடும் வசந்தனும் தொடர்ந்து இதைப் பற்றி அவனுடன் ஒன்றுமே பேசாமல்..... அந்த மெளன் இறுக்கத்தை அவனுக்கியப்பதற்காக.... பேச்சை வேறு திடையில் திருப்பினர் அவனும் போலிச்சமாதானத்திற்குள் தன்னை உட்படுத்திக் கொண்டு கதைத்தான். ஆனால்... ரெயனினுள் அமர்ந்திருந்த போதும்... விட்டிற்கு வந்து இத்தனை மனை நேரமாகியும் மனதிற்குள் ஏற்பட்ட ஆத்திரம் தனிய மறுத்துக் குழறியது.

‘இது எவ்வளவு பெரிய அவமானம்! அவருக்கு—அவர்பார்க்கிற தொழிலுக்கு—மனைவிக்கு—பிள்ளைகளாகிய எங்களுக்கு.....! இவ்வளவு காலமாய் அவர் தனக்காக—தன்றை விருப்பத்திற்காக வாழ்ந்தது போதும். இனி..... எங்களுக்காக அவர் வாழவேணும். நாங்கள்—வயது வந்த பிள்ளைகள் வெளியிலை கௌரவமாய் தலை நிமிர்ந்து நடக்கிற அளவிற்கு வாழவேணும்.....!’

இதை கொஞ்சம் தெரியாக அப்பாவிடம் சொல்ல வேண்டும் என எண்ணிக் கொண்டான்.

அம்மாவைப் பார்க்கவே பாவமாக இருந்தது அவனுக்காக—அவளின் மனத்திருப்திக்காக—விரித்த நிலையில் இருந்து புத்தகத்தை மூடிவைத்துவிட்டு எழுந்து கொண்டான் ஷங்கர்.

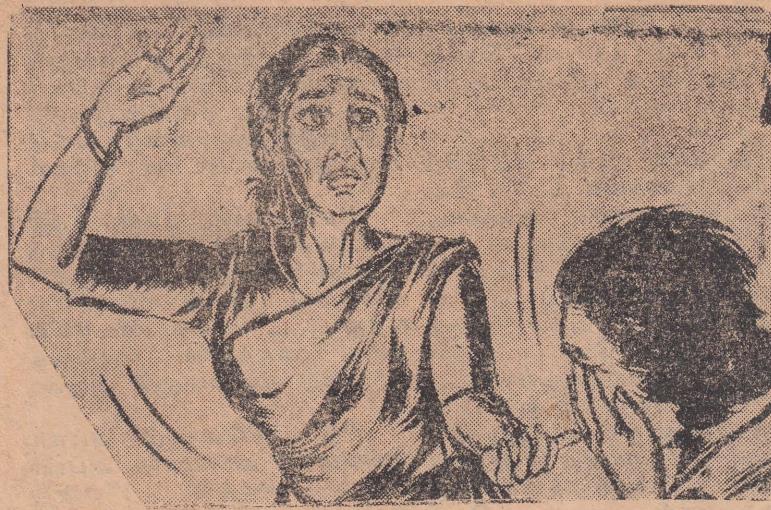
“சரியம்மா. நான் சந்திமட்டும் போய் பார்த்துக் கொண்டு வாறன்.....!” அறையை விட்டு வெளியில் வந்து..... வராண்டாவில் நின்ற சைக்கிளை எடுத்துக் கொண்டு கிளம்பினான் அவன்.

“நீ என்னெண்டு அம்மா இவ்வளவு காலமாய் அப்பாவுடன் வாழ்ந்தனே....?” என்று எண்ணிய போது அவனுக்கு வியப்பாக இருந்தது.

“உனக்குள் ஒரு அசாத்தியப் பொறுமை—சிபிப்புத்தன்மை தானம்மா இருந்திருக்க வேணும். அதிர்ந்து பேசாமல்.....—சண்டை பிடிக்காமல்...—அப்பாவின் செய்கைகளுக்காக ஒரு நிமிஷம் கூடச் சினக்காமல்..... குடும்பக் கௌரவத்தை வெளியில் பறக்க விடாமல் ஒரு போலிப் போர்த்து..... மெளனமாக உலாவி...—‘இன்னும் அவரைக் காணேலை’ என்று தனியாய்த்துவித்து...—காலநேர மென்ற கணக்கில்லாமல் அவர் வரும் வரை விழித்திருந்து...—அவர் போடுகின்ற அட்டகாசங்களுக்கெல்லாம் சுடுகொடுத்து...! இப்படியெல்லாம் நடக்க உன்னால் எப்படியம்மா சாத்தியமாகிறது??”

நினைக்க நினைக்க ஷங்கரின் வியப்பு உயர்ந்து கொண்டே போனது.

மனைவி, கணவனை அடக்கியானவதாக... ஒவ்வொரு புத்தகங்களில் வரும் நகைச்சுவைத்துணுக்குகளை அவன் விரும்பிப்படித்துக் கிரித்திருக்கிறான்... அது வெளியில் தெரியாமல் ஒரு போர்வைப் போர்ப்பதற்கு....

பெண்களுக்கு எவ்வளவு றத்தோடு உள்ளே போனால். திறமை வேண்டும்?" என இவளைப் பார்க்கப் பாவமாக என்னிப் பார்த்தான்.

இந்த அப்பாவின் ஆட்டங்களுக்கு... இப்படியொரு அருமையான அம்மா கிடைக்காவிட்டால்... நாங்கள்— எங்கள் குடும்பம்— அதற்கு குடிக் கொள்கின்ற ‘களரவும்...’ எல்லாம் என்ன ஆகியிருக்கும்?" என்று நினைத்த போது... ஜில் என்ற குளிரில் நெஞ்சம் ஒருமுறை குலுங்கியது.

“குடும்பம்.. அதற்கு இருக்க வேண்டிய களரவும்... எல்லாம் காற்றில் பட்டமாக ஆடி... அறந்து... ஓ! நிச்சய மாக... இது நடந்திருக்கும்..!”

“ஓ! அம்மா? உன்னைப் போன்ற பவுத்திரமான பெண்களால் தானம்மா இப்படியான ஆண்கள்— ‘மனிக்கர்கள்’ என்ற மதிப்பான நிலையிலை வாழ முடியுது. இல்லாட்டி... பறாமரிக்கவே ஆட்களில்லாமல் தெருவில்....!

நினைவில் மொய்த்த எண்ணங்களின் பின்னணி யோடு ஷங்கர் சந்திவரை வந்து... அரை மணி நேரம் வரை காத்து நின்று... அலுத்துப் போனவனுயை வீட்டுக்குத் திரும்பினன்.

வாசலில் நின்ற அம்மா அவளைப்பார்த்தும் சமாதி

“இந்த இரு பத்தொரு வருஷ வாழ்க்கையில் அம்மா கண்டசுகம் என்ன?” என்று நினைத்துப் பார்த்தான் ஷங்கர். ஒரு அரசாங்க உத்தியோகம் பார்க்கிற அப்பா...— பெரிய பதவி வகிக்கிறவர்...— சே... எவ்வளது வெட்கக்கேடு? ஆனால்... இந்த அம்மா எவ்வளவு மென்மாக இவற்றையெல்லாம் தாங்கிக்கொண்டு வாழ்ந்திருக்கிறான்?

ஆக ஒரேயொரு நாள் மட்டும் தான் தன் மனவேதனையை அவன் முன் மெலிதாகக் கோடுபோட்டுக் காட்டியிருக்கிறான் அம்மா. சுமார் ஒரு வருஷத் திற்கு முன்பு அவன் மெடிக்கல் கொலிஜீக்கு போவதற்கு முதல் நாள்... அம்மா அவன் அருகில் வந்து, அவனின்கையை எடுத்து தன் கையுள்ளவத்துக்கொண்டு...— நிதானமாக அவனின் முகத்தை நிமிர்ந்து பார்த்து...—

“ஷங்கர! நீடாக்டருக்குப் படிக்கப் போகிறோய் என்ற நினைவே என்றை மனநிலை ஏற்படுத்தியுள்ள மகிழ்ச்சியை— தந்திருக்கிற நம்பிக்கையை என்னால் வார்த்தைகளாய் சொல்ல முடியேல்லை. உன்னை இதுக்கு என்ன செய்யலாம்?”

தான் இந்தக் குடும்பத்தில் என்று திரும்பத் திரும்பதனக் குழுமத்தில் உயர்வும் சுற்பட சூல்கீட்டில் கொண்டபோது

வேணும். இதை நீமறந்து போய் என் தெஞ்சின் நம்பிக்கையை பொடிப்பொடியாக்கி வருயோ.— அந்த நிமிஷமே நானும் அழிந்து போய்...— இந்தக் குடும்பமும் அழிந்து போய் விடும்...!”

குரல் தொய்த்துபோய்... பார்வைக்கடியில் மெல்லிய வெள்ளிப் பூவாய் நீர் கோடுபோட அம்மா சொன்ன போது..... அந்த மனத்தின் துயரம் நேராக அவன் மனத் தில் வந்துதைக்க..... அதைத் தாங்க முடியாதவனுய..... சட்டென்று தன் கையை விடுவது அம்மாவின் கையைப் பிடித்துக் கொண்டு.....

“அம்மா! நான் உங்களோடை— உங்களின்றை பராமரிப்பிலை இருந்து கொண்டு யாழிப்பாணத்தில் தான் படிக்கப் போறன். இன்னும் ஜந்து வருஷத்திலை உங்களின்றை இந்த வேதனைக்கு எல்லாம் ஒரு விடியை நிச்சயமாய் தேடித்தருவன் அம்மா.....!”

அவன் அழுத்தமாகச் சொன்ன போது..... அம்மா நிறைவோடு சிரித்துக் கொண்டாள்.

ஷங்கர் பறக்கும் எண்ணங்களை உடைத்து விட்டு உள்ளே வந்து படுக்கையில் சாய்ந்து கொண்டான். நேரம் பத்து மணியைக் கடந்து 5 நிமிஷம் ஒடிவிட்டது. இதற்கு ஒரு முடிவு காண வேண்டும். அப்பாவிடம் இதைப் பற்றிக் கைத்தக் கவேண்டும் எனத் தீர்மானித்துக் கொண்டான்.

அவன் அப்பாவிடம் நிதானமாகக் கதைத்து.....— அதைப் பற்றிச் சிந்தித்து செயல் படுவதற்கு அவகாசம் கொடுத்து.....— அதன் பின்பும் அவர் பழைய பல்லவியையே பாடிக் கொண்டிருந்ததைப் பார்த்த போது..... ஷங்கருக்கு அடங்காத ஆத்திரத்தில் உள்ள மூலம் கொடுத்தது. “இனி சொல்ல முடியேல்லை. உன்னை இதுக்கு என்ன செய்யலாம்?”

...மனம் வெறுப்பில்—வரக் கியில் தொய்ந்து மூட விட்டது.

இப்போ இரண்டு வாரமாக அம்மா அவனை ஒரு மாதிரியாக—ஊன்றிப் பார்க்கி ரூள். அவனின் மௌனத்தோடு போட்டி போடுகின்ற மாதிரி ஒரு மௌனம் சாதித்து—“இது எல்லாம் என்னா ஷங்கர்?” என்பதுபோல் பார்வையால் மட்டும் கேட்டு! அம்மாவின் இந்த மௌனம் பொறுமையைவிட்டு விலகும் போது தான்

அன்றும் அன்மைக் கால வழைமொல இரவு 11 மணி யின் பின்பு அவன் வீட்டினுள் நுழைந்தபோது.....—வழைமைக்கு மாருக அப்பா ஈலிக் செயரில் விழித்தபடி படுத்தி ருந்தார். அவன் உள்ளே நுழைவதைப் பார்த்ததும்—

“ஷங்கர்! இவ்வளவு நேரமும் எங்கே போட்டு வாருய்?” அவர் குரல் சிறிது உயர்ந்தி ருந்தது.

அவனுக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. “இன்று அப்பா கய நினைவோடுதான் விழித்துக் கொண்டிருக்கிறார். எப்படி முடிந்தது அவரால்? இது தற்காலிக விழிப்போ.....?”, மனத்துள் எழுந்த வியப்பு பார்வையிலும் தங்கி நிற்க—நிதானமாக நிமிர்ந்து அவரைப் பார்த்தான் அவன். ஒரு வினாடிதான்! “உங்களின்றை கேள்விக்கு நான் பதில் சொல்ல வேண்டிய அவசியமில்லை.....!” என்பது போல் டக் கென்ததன் பார்வையை விலக்கிக் கொண்டு அவரைக் கடந்து போக முயன்றான் அவன்.

“ஷங்கர்!” மீண்டும் அவன் அழைப்பு அழுத்தமாக வெளிவந்தது.

அவன் அசையாமல் அப்படியே நின்றான். மனதிற்குள் மகிழ்வு சின்னதாய் எம்பிக்குதித்தது. இந்தக் கேள்விகள் எல்லாம் அம்மாவிடம் இருந்து தான் கிளம்பும் என்று அவன் எதிர்பார்த்தான். ஆனால்.....

அந்த எதிர்பார்ப்பிற்கு படு சிவந்துபோக அவனை மூறைத் தோல்வி கிடைத்திருக்கிறது. அம்மா நடப்பதை அப்பாவி டம் சொல்லியிருக்கிறான்.....!

“இவ்வளவு நேரமாய் எங்கே போட்டு வாருய்?” மீண்டும் அழுத்தமாக வெளி வந்தது அவனின் கேள்வி.

“எவ்வளவு நேரம்? நீங்கள் பத்து மணிக்குப் பிறகு வீட்டுக்கு வாறியள். தான் பதினேரு மணிக்குப் பிறகு வாறன். ஆக ஒரு மணித்தியாலம் தான் வித்தியாசம்.....!” அவனின் பதிலைக் கேட்டு அவரின் முகம் ஜிவவென்று சிவந்தது. குபு குபு வென்று வேகமாய் ஆத்திரம் மனதை நிறைத்தது.

அவன் சடாரென அம்மாவின் பக்கமாகப் பார்வையைத் திருப்பினான். “இப்பு என்மா ஏழு வீடு கேட்கக் கத்திறியள்? நான் உண்மையைத் தான் சொல்லுறந். 11 மணி மட்டும் நீ எங்கையடா போட்டு வாருய்? என்று கேட்கிறதுக்கு அவருக்கு எந்தத் தகுதியு மில்லை!”

“பிள்ளைகளை வழி நடத்த வேண்டிய வழி காட்டியள் பெற்றேர். அவர்கள் திசை மாறி நடந்தால்.....பிள்ளைகளும் அந்த வழியில் தான் நடப்பினம்.”

“பிள்ளைகள் செய்யிற தவறை தட்டிக்கேட்கிற தகுதி தந்தைக்கு இருக்க வேணும். அந்தத் தகுதி இல்லாதவை—அதை இழந்தவை—தொடர்ந்தும் இழந்து கொண்டிருப்பவை.....—எங்களை ‘என்ன செய்கிறுய்?’ ‘என்று என்னெண்டு கேட்க முடியும்?’”

“நாங்கள் வயது வந்த பிள்ளைகள். கொள்வத்தோடு மற்றவர்கள் முன்னால் தலை நிமிர்ந்து நடக்க வேண்டிய வர்கள். தலைகுனிந்து நடக்க வேண்டிய அளவுக்கு வீட்டுத் தலைவனே தறிகெட்டு நடக்கும் போது.....!”

அவன் அடங்காத ஆத்திரத்தோடு சொல்லி முடிக்க வில்லை ‘படார்’ என அவன் கண்ணத்தில் ஓங்கி அறைந்தாள் அம்மா.

அவன் திசைக்குத்துப் போய் விட்டான். அதிர்ச்சியில் என்ன பேசுவது என்று தெரியாமல் இதழ்கள் இறுகிக்கொண்டது.

“அம்மாவா.....! அதிர்ந்து பேசாத அம்மாவா.....! ஆத்திரப்படத் தெரியாத அம்மாவா.....! இப்பிடி நடந்து கொண்டாள்? உன்னை எப்படி முடிந்ததம்பா? துயரத்தை மட்டு மே மனதிலை சுமந்து கொண்டிருந்த உன்னை... அப்

பத்து லட்சத்தை வேண்டாம் என்ற மேதை.

இந்தியாவின் சிறந்த மேதை ஸ்பாஸ்டர் என்றால் தெரியாதவர்களே கிடையாது. இவருக்கு 1945 ல் அமெரிக்கத்திரைப்பட நிறுவனம் பத்துலட்சத்தை வழங்க முன்வந்தது. இவரது நவீனத்தைப் பாராட்டியே இத்தோகை வழங்கப்பட விருந்தது. இவரை பதவியும் செல்வ மும் என்றுமே ஈர்த்த தில்லை. இவர் பத்துலட்சத்தையும் வாங்க மறுத்து விட்டார்.

விவானந்தன். இப்பெரியமாவடி.

“எப்ப தொடக்கமடா இந்தப் பழக்கம் எல்லாம்?”

“அதைக் கேட்க உங்களுக்கு என்ன தகுதி இருக்குது?” அவன் கேட்டு முடிக்கவில்லை “ஷங்கர்!” சினப்பில் விழிகள்

பரவைப் பற்றி ஒரு வார்த்தை துக்கு எனக்கு என்ன தகுதி அதைப் பார்த்து அவன் முக்கு
சொல்வதைக் கூடத்தாங்கிக் கிருக்கு? அவன் சொன்ன தில் மட்டுமல்ல அம்மாவின் முகத்திலும் புன்னகை கூத்து
கொள்ள முடியவில்லையே....?

இதற்கு மேலும் இங்கே நிற்கக் கூடாது என்று என்னியவனும் அவன் உள்ளே போக ஏத்தனித்தபோது... ஆகஸ்டீக்மாக பார்வை ஒரு முறை அப்பாவின் மீது பதித்தது. அவனின் வார்த்தையடிகளைத் தாங்கிக் கொள்ள முடியாதவராய் விழிகளை முடியபடி அதே ஈஸிசெயரில் சாய்ந்திருந்தார்.

அவரின் அந்தக் கோலத்தைப் பார்த்து..... மெல்லிய கசிவோடு தளதளத்துப் போக முயன்ற மனதைக் கட்டுப் படுத்திக் கொண்டு தன் அறையினுள் நுழைந்து கொண்டான் ஷங்கர்.

அவன் நடந்து போன பின்பு அவர் குலுங்கிப் போனவராய் விழித்துக் கொண்டார். 'அவன் ஷங்கர் சொன்னதிலே என்ன பிழை? நீ ஏண்டா லேட்டாக கள் ஒவ்வொன்றையும் தனக் வாருய்து என்று. கேட்கிற குள் உருவாக்கிக் கொண்டார்.

நாட்கள் மெல்ல நகர்ந்தன. இப்போ இரண்டு வாராமாக அப்பாவின் ஒவ்வொரு நடமாட்டத்திலும் மாற்றம் தெரிந்தது. ஆபீஸ் முடிந்த வுடன் நேராக வீட்டிற்கு வந்தார். அவன் கேட்ட தகுதி விழை? நீ ஏண்டா லேட்டாக கள் ஒவ்வொன்றையும் தனக் வாருய்து என்று. கேட்கிற குள் உருவாக்கிக் கொண்டார்.

“இவ்வளவு நேரமாய் எங்கையடா போட்டுவாருய்?” என்று அப்பீடிக் கேட்க முடியும்? இது அன்றைய காலம் இல்லை. பெரியவர்கள் செய்கிற தவறை சிறியவர்களே திருப்பிக் கேட்கிற காலம். பெரியவர்கள் என்ற போர்வையில் நின்று கொண்டு செய்கிற தவறுகளை—சிறியவர்கள் மன்னிக்கத்துயாராக இல்லை. உண்மை தான் பிள்ளைகளை நல்லவர்களாக வழி நடத்துவதற்கு—தந்தையை நிச்சயம் வேண்டும்.... ...!?” அவரின் விழியோரங்கள் மெல்லுக்களை—சிறியவர்கள் மன்னிக்கத்துயாராக இல்லை. உண்மை தினையிலே நான் நானும் திசைமாறிப் போகவே மாட்டேன். 12 மணி வரை நான் எங்களின்றை வாசிக்காலையிலை இருந்து படித்து விட்டு வாற அன் அம்மா...! என்று கொஞ்சம் பெரிய குரவில் அம்மா விடம் சொல்ல வேண்டும் போவிருந்தது ஷங்கருக்கு.

“ஓ! அம்மா! எவ்வளவோ வேதணை களைச் சுகித்துக் கொண்டு நீ வளர்த்தெடுத்த பிள்ளையணை நான். ஒரு நாளும் திசைமாறிப் போகவே மாட்டேன். 12 மணி வரை நான் எங்களின்றை வாசிக்காலையிலை இருந்து படித்து விட்டு வாற அன் அம்மா...! என்று கொஞ்சம் பெரிய குரவில் அம்மா விடம் சொல்ல வேண்டும் போவிருந்தது ஷங்கருக்கு.

(யாவும் கற்பணையே)

நிலத்தினால் மனிதகுலத்திற்கு உணவு அளிக்க முடியுமா? “விஞ்ஞானி”

இன்று உலக மக்களின் தொகை 409 கோடியை விட அதிகம். கடந்த 125 ஆண்டுகளில் அது நான்கு மடங்கு அதிகமாய்வது. 1989-ல் அது 500 கோடியை மிகுசிவிடும் என்று நம்பப்படுகிறது.

இத்தகைய அதிகரிப்பு விகிதம் உள்ள போது, 25 கோடி குழந்தைகள் உட்பட 60 கோடி மக்கள் இப்போதே பசி பட்டினியால் அவதிப்பட்டு போது, இத்தகைய பெரும் எண்ணிக்கையுள்ள மக்களுக்கு உணவு அளிக்க முடியுமா என்னும் கேள்வி எழுகிறது.

எத்தனை மக்களுக்கு உலகம் உணவு அளிக்க முடியும் என்று தூல்வியமாக நிர்ணயித்துக்கூறுவது கடினம். ஏறத்தாழ 1500 கோடி மக்களுக்கு உணவு அளிக்க முடியும் என்று நிபுணர்கள் கூறிய போதிலும், அது இன்னும் அதிகமாக இருக்கக்கூடும். ஏனெனில் உலகின் உணவுச் செல்வ ஆதாரங்கள் அளப்பரியன்.

மேலும் ஏற்கனவே அறியப்பட்ட உணவுக்கான ஆதாரங்கள், மாகடல்கள் போன்றை, இன்னமும் போதுமான அளவில்

பயன்படுத்தப்படவில்லை, உலகுமாகடல் மனிதனுக்கு மாயிச மூலமான புரோட்டினில் ஜிந்தில் நான்கு பகுதியை அளிக்க முடியும். (இப்போது நான்கில் ஒரு பங்குதான் பெறப்படுகிறது) இன்று உலகம் முழுவதுமான சாகுபடியின் கீழ் உள்ள பரப்பளவு 150 கோடி ஹெக்டேர் மட்டுமே. வேறு வகையாகச் சொல்வதானால், உலகின் நிலப் பரப்பளவில் கிட்டத்தட்ட பத்தில் ஒரு பங்காகும். இதில் பதினாறு சதவிகிதம் நீர்ப்பாசன வசதி பெற்ற நிலம், பாசன வசதி பெற்ற நிலம், பாசன வசதி பெறுத நிலத்தைவிட மூன்று மடங்கு செழிப்பானது ஆகும்.

அனைத்து நாடுகளிலும் சாகுபடி நிலத்தையும் பாசன வசதி பெற்ற நிலத்தையும் வெகுவாக அதிகப்படுத்த முடியும். அதன் மூலம் பயிர்விளைச்சலைப் பெருக்க முடியும். மேலும் சாகுபடி நிலத்தை இரு மடங்காக்க முடியும். முன்னேற்றமான விவசாய முறைகளைப் பயன்படுத்தினால், இப்புதிய சாகுபடி நிலங்கள் மேலும் 3800 முதல் 4800 கோடி மக்களுக்கு உணவு அளிக்க முடியும்.

ஆதாரம்—“ ராணி முத்து.

திருக்கலை நூற்றில்லை

[சிறுகதையுலகில் தமக்கென ஓர் தனிப்பாணியில் எழுதி தனியிடம் பெற்று விளங்குபர் திரு. கே. ஆர். டேவிட். வாலைலியிலும் பத்திரி கையிலும் கணக்கற் சிறு கதை களை எழுதியுள்ள இவர் “வரலாறு அவளைத் தோற்று விட்டது” என்னும் நாவல் மூலம் நாவலுகிலும் காலடி வைத்துள்ளார். சாவகச் சேரி -- மட்டுவிலைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட இவர் தறபோது திரு கோணமலை - கோபாலபுரம் அரசினர் வித்தியாலயத்தில் தமிழ்ப்பிரிவின் ஆசிரியராகக்கடமைபுரிகின்றார். இவர் தனது கருத்துக்களை திரு. தா. குக தாசனுடன் பரிமாறிக்கொள்கின்றார்]

கேள்வி: சிறுகதையுலகில் தனியிடம் பிடித்திருக்கும் உங்களுடைய முதற்கதை எந்த ஆண்டு எந்த இதழில் வெளியானது?

பதில்: 1966 ஆம் ஆண்டு சுதந்திரன் பத்திரிகையில் “புகவிடம்” என்ற எனது சிறுகதை பிரசரமானது.

கேள்வி: சுதந்திரன் மூலம் சிறுகதையுலகில் “புகவிடமாகி” இன்று பிரபலமான நீங்கள் தறபோதைய ஈழத்தின் சிறுகதையுலகைப் பற்றி ஓர் எழுத்தாளன் என்ற வகையிலும் ஓர் வாசகன் என்ற முறையிலும் அபிப்பிராயம் கூறமுடியுமா?

பதில்: ஒரு எழுத்தாளன் என்ற முறையில் சிறுகதை நிலையில் மட்டுமல்ல, பொதுவாக ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய நிலையிலும் இருள் சூழ்ந்த காலமென கூறுவேன். இதற்கு இன்றுள்ள அரசியல் அமைப்பே காரணமாகும். ஒரு வாசகன் என்ற முறையில் சிறுகதை ஆக்கத்தில் இளம் எழுத்தாளர்கள்

பெரும் விழிப்பு நிலையை ஏற்படுத்தி கொண்டிருக்கிறார்களென்றே கருதுகிறேன்.

கேள்வி: அநேகமாக எழுத்தாளர்களைல் ஸாம் புனைபெயரிலேயே எழுதுவதுண்டு. நீங்கள் அவ்வாறு புனைபெயரில் எழுதாதாதற்கு விவேசமான காரணமேதாவது உண்டா?

பதில்: என்னைப் பெற்றவர்கள் எனக்கிட்ட பெயரை விட நானே எனக்கொரு பெயரை ஏற்படுத்திக் கொள்ள நான் விரும்ப வில்லை.

கேள்வி: உங்களது சிறுகதைகளில் அநேகமானவை சமுதாயக் கோட்டபாடு களைத் தகர்த்து, விசேஷமாக “பொதுவட்டமை” அல்லது “சீர்திருத்தம்” சம்பந்தமானவையாக இருக்கின்றதென நான் என்னுகிறேன். அதுபற்றி சிறிது கூறமுடியுமா?

திரு. கே. ஆர். டேவிட்

பதில்: இருக்கலாம். என் வரையில் மன்பார்த்தகூவிகளால் ஏற்படுத்தப்படுகின்ற அரசியல் மாற்றத்தையே நான் விரும்புகிறேன். அந்த மன்பார்த்தகூவிகளுக்காக நான் எழுதுகிறேன். ஆண்டு, ஆணிகள் அரசியல் வாதிகளின் கொள்கைகள், திட்டங்கள் யாவுமே வெறும் மட்டு வாதங்கள்!

கேள்வி: நீங்கள் சிறுகதையோடு “வரலாறு அவளைத் தோற்றுவிட்டது” என்னும் ஓர் நாவலும் எழுதியிருந்தீர்கள் அது கற்பனையா அல்லது, நிஜமானதா? அதன் பின்னர் நாவல் எழுத முயற்சிக்கவில்லையா?

பதில்: எந்தப் படைப்பிலும் (புறநடையான கருத்துண்டு) அதன் கருவுலம் நிச்சயமாக உண்மையானதாகவே இருக்கும். எனது நாவலில் எழுபத்தியைந்து வீதமானவை உண்டு.

கையான சம்பவங்கள், தற்போது உங்களது கிராமத்தைக் கவுராக வைத்து ஒர் நாவல் எழுத உத்தேசித்துள்ளேன். இப்பகுதி யில் இலக்கிய ஆற்றலுள்ள நீங்களே அந்த நாவலின் கதாநாயகனுக்கலாம்.

கேள்வி: பொதுவாக ஒவ்வொருவரின் வாழ்விலும் ஒவ்வொரு லட்சியமுண்டு. அது போல உங்களது வாழ்வின் லட்சியம்?

பதில்: பக்கம் பக்கமாக எழுதுவதைவிட ஒருவரி எழுதினாலும் அது சமுதாயத்திற்குப் பிரயோசனமானதாக அமைவேண்டுமென்பதே எனது லட்சியம்.

கேள்வி: உங்களது வாழ்வில் நடைபெற்ற மறக்க முடியாத சம்பவம் எது?

பதில்: மிகவும் ஆற்றல்மிக்க கவிஞரான நீங்கள் என்னைப் பேட்டிகாண வந்திருப்பதையே எனவாழ்க்கையில் மறக்கமுடியாத சம்பவமாகக் கருதுகிறேன்.

கேள்வி: உங்கள் சிறுகதையொன்று வீரகேசரியில் வந்த ஜந்து வருடகாலச் சிறுகதையுள் சிறந்ததெனத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டது. அப்படி இதற்கு முன்னரும் ஏதாவது கதை பரிசு பெற்றுள்ளதா?

பதில்: இதற்கு முன்னரும் பல பரிசுகள் பெற்றுள்ளன. ஆனால் அப்பரிசுகள் யாவும் போட்டி நடத்தியவர்களால் வழங்கப் பட்டதே தவிர வாசகர்களால் வழங்கப்பட்டதல்ல. அந்த வகையில் அப்படைப்புக்கள் வாசகர்கள் மத்தியில் எவ்வளவு தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியிருக்குமென்பது எனக்குத் தெரியாது.

கேள்வி: உங்களது சிறுகதைகளின் கரு உண்மையானதா? அல்லது கற்பணியா?

பதில்: நான் பார்த்து—அலுபவித்து—எனது இதயத்தை வேகவெத்த சம்பவங்களையே நான் எனது சிறுகதைகளில் வடிக்கிறேன்.

கேள்வி: நீங்கள் இதற்கு முன்னரும் பல இடங்களில் கடமை புரிந்துள்ளீர்கள். அந்த வகையில் எங்களது கிராமமாகிய கோபாலபுரத்தைப்பற்றி உங்களது கருத்தென்ன?

பதில்: நகரப் புறங்களில் வாழ்ந்து வெறும் போலி வாழ்க்கை அமைப்புக்களைக் கண்டு புளித்துப்போன எனக்கு சாதாரணமக்களின் இயல்பான வாழ்க்கைக் குழுவுள்ள உங்கள் கிராமத்தில் நிரந்தரமாகவே வாழ வேண்டுமென்ற ஒரு ஆசை ஆவலேற்றப்பட்டுள்ளது.

கேள்வி: கடைசியாக ஒரு கேள்வி “கடரின்” நிரந்தர வாசகரில் நீங்களும் ஒருவரென நினைக்கிறேன். கடந்த வருடம் கடரோன் றிலும் உங்கள் கதையொன்றைப் பார்த்தேன். அந்த முறையில் “கடர்” பற்றிய உங்கள் கருத்து?.....

பதில்: ஒவ்வொரு பத்திரிகைக்கும் வெளி படையாகவோ மறைமுகமாகவோ ஒரு அரசியல் நோக்குண்டு. கடருக்கும் ஒரு அரசியல் நோக்குண்டு. அந்த நோக்கத்தில் நெறிப் பாட்டில் நிதானமாக வெற்றியுடன் தொடர்கின்ற தென்பதே என கருத்து.

பெயரிடப் படாத புதிய உயிரினம்!

கடலில் வாழும் மிகச்சிறிய மிருகம் ஒன்றை அண்மையில் அண்டார்டிக்காவில் கண்டுபிடித்துள்ளனர். பனிப்பர்ந்துள்ள ராஸ் கடலிற்குக் கீழ் உள்ள சேற்றில் ஒரு செல் உயிரினங்கள் வாழ்கின்றன. இவை சிறிய மரங்களைப் போல் உள்ளன. உயிரினத்தின் கிளைகள் உண்ணவ பிடிக்கப் பயணபடுகின்றன! இது காறும் மனிதனின் கணக்குக்கு அகப்படாத இந்த உயிரினத்திற்கு இன்னும் பெயரிடப்படவில்லை!

தகவல்: செல்வி K. அண்ணக்கிளி,
அரஞ்சக்க.

அபேச்கர்:- அடுத்த பொதுத் தேர்தலிலை நம்ம புதுச் சின்னம் ஒன்றில்தான் போட்டியிடும்.

வாக்காளர்:- என்ன இது?
அபேச்கர்:- மனித வெறு!
பொன், இரவிந்திரன்

தூஷாந்தந்துள்ளீ

நாமும் அகதிகள்!

மன்னடத்திவு கலைச் செல்லி

அடேழிய பொலீஸ் மேகங்கள்...
பொழிந்த.....
கொரோ தீ மறையில்.....
தாக்குஞ்சு.....
எம் உடைமைகளை.....
பாரம்பரிய சொத்துக்களை.....
பண்பாட்டுக் கோலங்களை.....
இழந்த நாமும் அகதிகளே!

சிந்திப்பாய்!

— கண்ணன் —

ARMY அடித்தான்
ஐயோ ! சாமி அடிக்காதே
என்றுய்—
அயலவன் தொட்டான்
அடே ! கீழ் சாதிப்பயலே
என்றுய்—
அவன் விட்டை ஏரித்தாய்
முன்னவன் சாதி தெரியாய்—
முடத் தமிழா !

தீக்கிரையான தே!

— அ. சுரேஸ் —

நூலால் உழைத்தோர்
ஒரு சிலரே
நூலால் உயர்ந்தோர்
பலர்
அவர்கள் மனமெல்லாம்
வெந்துருக
தாடையர் பொலிசார் செயலால்
தீக்கிரையானதே
யாழ் நூல் நிலையம்.

மீண்டும் மீண்டும்...

— சி. சதாசிவம் —

சுற்றும் சூழ
சுறு சுறுப் பாகத்
தேனைச் சேர்க்கும்
தே எக்கள்
செழித்த காட்டில்
கடின இதிய
‘மனித’ அரக்கள்
கூட்டை உடைத்துக்
ஞுடியைக் கெடுத்துக்
தேனை எடுப்பார்.
மீண்டும் மீண்டும்
சுற்றும் சூழ
சுறு சுறுப் பாகத்
தேனைச் சேர்க்கும்
அப்பாவிகள் —

நிறம்மாறுத
புஸ்பங்கள்

— பூபால் - திரவேல் —

ஏழையின்
உள்ளத்
தடாகத்தில்
துயரத்தின் ஓர் யில்
மொட்டவிழிக்கும்
கண்ணிர்பூக்கள்
காலக் கோயிலில்
வறுமைத்
தேவதைக்கு
ஆராதனைக்காக
வந்து சொயியும்
நிறமாறுத
புஸ்பங்கள்

நியதி

— கதிர் மாணிக்கம் —

பிறவிக் குருபர்க்கு
இரவுண்டு பகவில்லை—
துவிலுண்டு ஆனாலும்
கனவுண்டோ அவர்கட்டு?

சமாதி !

— மதி —

கூட்டை விட்டுயிரி
குடிபெயர்ந் தோய் விட்ட
கட்டையிலும்
‘கனா’ என்ற
கொட்டத்தை காட்டும்
கற் கட்டிடம்.

‘கோலம் கலைந்து
வாழ்ந்ததில்லை’

— முகுந்தன் —

நொயந்த துணி அனிந்ததுண்டு
தொயந்த மனம் கொண்டதில்லை
துன்பம் பெருகி வந்ததுண்டு
இனப்பம் கண்டு சிரித்ததில்லை
தூரம் நடந்து உழைத்ததுண்டு
நேரம் பார்த்து உடைதில்லை
காலம் தீய்க்கக் கண்டதுண்டு
கோலம் கலைந்து வாழ்ந்ததில்லை.

கண்ணீர் பூ...

— காவலூர் சாரதா
சண்முகநாதன் —

இந்த வசந்தத்தில்
எல்லாம் பூக்கிறது.....
என் குடிசையில்
ஒன்றுமேயில்லை.....
என்றாலும்
மனக் குழறவில்
இமை வெடித்து
புத்தம் புது பருத்திப்
பூக்கள்
விழி ஜனன வோரம்
எட்டி நின்று,
பூக்கினறதே

கிழமை வீரராஷ்டிரம்

கிழமை வீரராஷ்டிரம்

மங்கை - கங்காதரம்.

நேரம் அதிகாலை நால ரைக்கு மேலாகிக் கொண்டிருந்தது. விழிப்பு வந்த பின்பும் எழுமனமில்லாமல் அந்த அதிகாலைத் தூக்கத்தை அரைகுறையாய் அனுபவித்து படுத்திருந்தாள் நிர்மலா. தனக்காக காத்திருக்கும் வேலைகளை நினைத்து மனமில்லாமல் எழுந்து கிணற்றடிக்குப் போனான். முகம் கழுவி விட்டு வந்தாள்.

இனி அவசரமவசரமாய் சமைத்து தனக்கு, தங்கை, தம் பிக்கு சாப்பாடு கட்டிவிட்டு, குளித்து, புறப்பட்டு, இரண்டு வாய் போட்டுத் தொண்டு, தனக்கு தேவையானவற்றை எடுத்துக் கொண்டு, பஸ்ஸை பிடிக்காமல் பிடித்து பாடசாலையை அடைந்ததும் பெரிதாய் முச்சவிட்டு..... அவள் நினைவைக் கலைத்து சுறுசுறுப்போடு இயங்கினான். ஏழரை மணி க்குள் எல்லாம் முடித்துக் கொண்டு புறப்பட்டு விடவேண்டும்.

பொழுது நன்றாக விடித்து விட்டிருந்தது. தாய் முற்றத்தைப் பெருக்கிக் கொண்டிருந்தாள். நிர்மலா முற்றத்தில் ஆசையோடு வளர்த்த ரேஞ்சாச் செடி பனியில் குளித்தபடி ஒரேயொரு மலரை மொட்ட விழித்து நின்றது. குளித்து விட்டு வந்த அவள் அதை தடவி முகர்ந்துவிட்டு உள்ளே சென்ற போது தங்கை இன்னும் எழும்பாததைக் கண்டு.....

“விமலா.....! விமலா.....! எழுந்திரடி. இப்போன்ற மென்ன.....பார்.....? விடிய விடிய வளர்ந்த பிள்ளை தூங்கிற அழகு? எழுந்து வீட்டைக் கூட்டிவிட்டு குளி” தங்கையை உலுக்கி எழுப்பினான்.

“என்னும் ராஜனும் எழும்பின சிலமனைக் காணேயும்.....” தன்னுள் முனு முனுத் தவள் அவன் அறையில் நுழைந்து.....

“ராஜன்.....! பரிட்சைக்கு படிக்கிற அழகு தெரியுதே.....? எழும்படா.....” தலையிலிருந்து கால்வரை போர்த்தி படுத்திருந்த தம் பியை செவியில் பிடித்து எழுப்பினான்.

“ஐயோ.....! அம்மா.....! இவள் வந்திட்டாள் விடித்து தம் விடியாததுமாய் புராணம் பாட..... என்னை விடு ‘விறைக்குது’ கொஞ்சநேரத்தாலெழும் புறன்.....” தன் செவியைப் பிடித்த அவள்கையைப் பிடித்துக் கொண்டு சிறுங்கினான்.

“இருவது வயதாச்சு என்னும் ஒரு பொறுப்பு கிடையாது. குழந்தை மாதிரி நான் நல்லதுக்குச் சொன்னால் புராணம் பாடுறவாதிரி இருக்குது. கடைசில புராணம்யார்... பாடிறதுள்ளன்டு தெரியவரும்.” அவள் அலுத்துக்கொண்டாள். “அவனை வன்..... எழுப்புறுய்.....?” என்றால் அம்மா.

நீ அவனுக்கு செல்ல மீதாடுத் துத்தான் அவன் சோம்பேறியாய் போனான்..... முனு முனுத்துக் கொண்டே அவள் பாடசாலைக்கு புறப்பட ஆயத்தமானான். வீட்டின் கடைசி என்பதால் ராஜன் அம்மா செல்லம். அப்பா போன பின்னால் அவனையாரும் கண்டிக்க அம்மா இடம் கொடுப்பதி ல்லை. வீட்டின் அண்ணு இருந்தவரை கொஞ்சம் பயபக்கியோடு நடந்து கொண்டான்.

அவன் இவர்களோடு ஒட்டுதல் இல்லாமல் தங்கைகள் இருக்க காதலில் விழுந்து எவ்வோடு ஒருத்தியை கவியாணம் முடித்துக் கொண்டு முற்றாக வீட்டை விட்டு போன பின்னால் ராஜன் தான் நினைத்தபடி நடக்கத் தொடங்கினான். நிர்மலாவிற்கு அவன் போக்கு பயத்தைக் கொடுத்தது. இவனும் அணணன் போல், படிச்சுநல்ல நிலையை அடையாமல் கெட்டுப்போய் விடுவானே...? என்று அவன் அந்த நிலைக்கு போகாதபடி இருக்க அவள் அவன் பால் பெரும் பிரயத்தனப்பட்டாள். ஆனால்..... ஒரு தடவை அக்கா..... என்று கெஞ்சி வந்து நிற்பான். இன்னை தடவை மதிக்காமல் தன் பாட்டில் நடந்து கொள்வான்.

வசதியாகத்தான் அவர்கள் குடும்பம் இருந்தது. குடும்பப் பொறுப்பில்லாமல், யாரையும் மதியாமல் முத்த ஆண்பிள்ளை போய்விட்டானே என்ற அதிர்ச்சியில் நோய் வாய்ப் பட்டிருந்த தந்தையும் போன பின்னால் அவர்கள் குடும்பம் ஈடுபாடுத்தொடங்கியது. இரண்டு வருடங்களைப் பெரும் கஷ்டத்தோடு அப்படி ஒட்டி விட்ட பின்னால் அக்குடும்பத் தலைவரின் நண்பர், நிர்மலா தற்போது ஆசிரியையாக கடமையாற்றும் பாடசாலைக்கு அதிபராக இருந்தமையால் அந்நேரம் எப்படியோ அங்கு ஆசிரியவேலையை வாங்கிக் கொடுத்தார். அதற்குரிய தகைமைகள் அவளிடம்

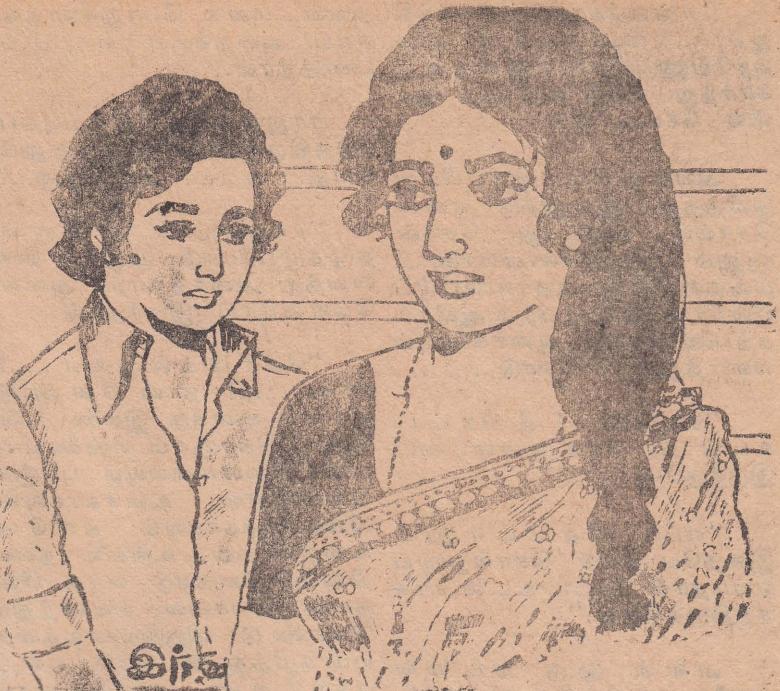
இருந்தமையால் அந்த வேலையை கொடுக்கமுடிந்தது.

அந்த வீட்டுக்கு அவள் ஆண் பிளையாய் நின்று பொறுப்பேற்று நடாத்தத் தொடங்கி காலங்கள் பஸ்கடந்து விட்டன. அவளின் இளமை கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் கரைந்து கொண்டிருப்பதையாரும் அங்கு கண்டு கொண்டதாகத் தெரியவில்லை. அவனும் ஆசாபாசங்கள் கொண்ட பெண்தானே.....? ஏன்... அவளிடம் அழகுதானில்லையா.....? “அவளை கலியானம் செய்து கொள்ள..... கலியானம் செய்து வைப்பெம்” என்று சொல்ல, என்ன யாரும் முன் வரவில்லை அவள் தான் கேட்கமுடியுமா.....? தங்கை படித்துக் கொண்டிருந்தாலும் அவனுக்கே கலியானம் செய்யும் வயது வந்து விட்டதை உணர்ந்தாள்.

அந்த நான்கு பேரடங்கிய குடும்பத்துக்கு உழைத்து தருவதை விட பெண்ணுயிர் பிறந்த அவளால் மேலே என்னதான் செய்யமுடியும். அதிலும் தன் வருமானம் போதாத விடத்து பிறவேற்றுக சில பிள்ளைகளுக்கு பாடஞ்சொல்லிக் கொடுத்தாள். அதால் வரும் பணத்தை தனக்கு தரும்படி ராஜன் சண்டை போடுவதுண்டு.

அப்படி ஒரு நாள் வந்து...

“அக்கா.....! நீ ‘ரியஷன்’ சொல்லிக் கொடுக்கிற பணமிருந்தால் தா.....! நான் ஒரு ‘வொறின் சேட்டும் பெல்கம்’ எடுக்க வேண்டும். இந்த இரண்டு மூன்று ‘பெல்லை’ மாறி மாறி ப்போட்டுக் கொண்டு போக வெட்கமாயிருக்கு என் ‘விறைங்ஸ்’ எல்லாம் போட்டு நீ மனமிரங்கி வார்க்கித்தருவாய். பள்ளில்....! அக்கா.....! இந்த தடவை நான் கண்டிப்பாய் அந்த டிரஸ்’ வாங்கியாக வேண்டும்.” அவளைக் கெஞ்சி ‘ஐஸ்’ வைப்பதைப் பார்த்து அவளின் ஆசையைக் கெடுக்க மனம் வராதவளாய் பணம்

கொடுத்தாள். அன்று அவள் எத்தனையோ தடவை.....

“அக்கா...! எனக்கு அது வேணும் இது வேணும்” என்றெல்லாம் கேட்கும் தம் பியைக்டினைத்து மனதார அழுதிருக்கிறான்.

அன்று அவள் பாடசாலையால் திரும்பி பிள்ளைகளின் கொண்டிருந்தாள். அன்னைக்கு சொல்ல விட்டோ தங்கச்சியை விட்டோ..... நான் நல்ல உடுப்பு உடுத்துறேஞு...? நீ தெரியமாய் அக்கா.....

என்று என்னிடம் கேட்கிறோம். ஆனால் நான்....?” இதையாய், பதமாய் எடுத்துச் சொன்னதும் உள்ளூர் உண்மைதான் என்று உணர்ந்தாலும் அப்பால் போய் ஆசைகள் நிறைவேற்று போனவிடத்து முனுமுனுப்பும், எரிச்சலுமாய் வருதையில் யாரிடத்திலும் காண்பிக்க முடியும் மேசை, புத்தகங்கள் என்று இப்படி உயிரற்றவை மீது தீர்ந்து போவதை கண்டு தமிழ்க்காக அனுதாபப்படுவாள். இப்படி

“அக்கா.....! என்னை ‘பிறிவெக்டாக்கியிருக்கிற க்கிருப்புகள் சொக்ஸ் அன்குஸ்’ வாங்க வேண்டும்” என்று குழுமத்தான்.

என்ன பதில் சொல்வது கையில் இருப்பது ஜிம்பது ரூபா. சம்பளம் எடுக்கபத்து நாட்கள் இருந்தன. இந்த ஜிம்பது ரூபாவை..... சம்பளம் எடுக்கும். வரை எப்படி சமாளிப்பது என்று அவள் விழித்துக் கொண்டிருக்கையில்..... “மாட்டேன்” என்று சொல்ல வும் மனம் வராமல்.... தம் பியை அநுதாபத்தோடு பார்த்தாள்.

“என்னத்கா.....! பார்க்கி அவள் மனம் பொறுக்காதவ ஆய.....? கட்டாயம் நீ காசு ளாய் அறைக்குள் எட்டிப் தரவேணும்” மேஜை மீது உட் பார்த்தாள்.

அவளது மனம் குழம்பியது தவித்தது. இவனுக்கு என்ன சொல்லி வைப்பது சொன்னாலும் புரிந்து கொள்வானு...? மனதனாலில் ஜமிந்தார் வீட்டுப் பிள்ளை மாதிர் ஆயிரம் ஆயிரம் தற்பனிகளையும், ஆசைகளையும் வளர்த்துக் கொண்டு.....

“ராஜன்.....! நீ கேட்ட உடன் தர காசு என்னட்டை இருக்குமே.....”

“எப்ப கேட்டாலும் இதையே தான் சொல்லுருய் எப்பதான் கேட்ட உடன் காசு தந்திருக்கிறோய்.”

அவள் ஒரு தட்டை வை அவனை ஆழமாய் பார்த்தாள். அவன் முகத்தில் இருந்த ஏமாற்றத்தின் சாயை நெஞ்சை நெருட மெல்லிய குரவில் சொன்னான். “இதெல்லாம் மிகவும் முக்கியமா? ராஜன்.....! எங்கடை தகுதிக் குள்ளதான் ஆசைப்பட வேணும். நீயும் அண்ணன்மாதிரி ஆகிவிடக்கூடாதே என்னுதான் என் சக்திக்கு மீறியே உண்ண கவனி த்து வாறன். அதை உண்ணால் புரிந்து கொண்டான் முடியல்லையா.....? நீயும் எங்களைப் பிரிஞ்சுட்டால் நாங்கள் ஆண்துளையில்லாத பேதெதலாய் விடியில்லாமல் இந்த வீட்டையே கற்றிக் கொண்டு.....! ராஜன்.....! என் நம்பிக்கையே நீதானேடா.....”

அவன் மௌனமாய் இருந்து விட்டு தன் அறைக்குள் புகுந்து கொண்டாள். அம்மா அவனைக் குற்றம் சொல்வது போல் பாரவையால் ஏரித்தாள்.

“இந்த அம்மாதானுகட்டும் அவனுக்கு புத்தி சொல்வித் திருந்துவோம் என்றில்லை, என்ன குற்றம் சாட்டி.....”

படிச்சு முன்னேறவேணும் உனக்கு சப்பாத்து. அடுத்த சம்பளத்தில் வாங்கித்தாறன். கவலைப்படாதை....”

ராஜன் கட்டிலில் குப்புறப் படுத்திருந்தான். முதுகு குலுங்கியது. ஒ.....! அழுகினானு...?

“ராஜன்.....! என்று ஸ்தமுதமுப்போடு முதுகில் கை வைத்து அசைத்தாள். அவன் மெளனமாய் இருந்தான்.

“கோபிக்கிறோயா.....? ராஜன்.....! நான் வேண்டு மென்று உனக்கு இல்லை என்றேன். கொஞ்சம் என்னையும், என் நிலைமையையும் புரிஞ்சு கொள்ளேன். உனக்காகவும், விமலாவுக்காகவும் தானே உழைக்கிறன். உங்களை நல்ல நிலைக்கு கொண்டு வந்த பின்நான் அம்மாவைக் கவனித்துக் கொண்டு மிகுதிக்காலத்தையும் கழித்து விடலாம் என்றி ருக்கிறேன். முன்பெல்லாம் மற்றப் பெண்களைப் போல கல்யாணம் செய்து வாழ ஆசைப்படுவேன். இப்போது அந்த ஆசையை ஏரித்துவிட்டேன். ஏனென்றால் என்னை விட்டால் உங்களுக்கு யாரு மில்லை என்பதால்..... இப்புன்றைப்படிப்பும், முன்னேற்ற மும்தான் என்றை லட்சியம், ஆசை எல்லாம்.....

எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டார் ஆம் உண்ணை படிப்பிப்பேன். உன்றை நிலையுணர்த்து நீ

திடெரன்று ராஜங்கிடமிருந்து சிறு விமமல் வெடித்தது.

அப்பா இறந்த போது வாயில் விரலை வைத்து கொண்டு எல்லோரும் அழுகிறார்களே என்று தானும் ஓரிருத்தவை அழுதுவிட்டுப் பின்வெடிக்கை பார்த்துக்கொண்டு நின்ற ராஜன் தானு..... இப்படி?..... அவளுக்கு மலைரி பாக இருந்தது. தான் சொன்னவை இவன் மனதை தாக்கி விட்டதா..... ?

“ராஜன்.....!”

அவன் விலுக்கெள்ள மூந்து அமர்ந்தான். கலைத்திருந்த நெற்றிமயிரை குலுக்கி பின்னால் தள்ளினான். அவளை ஒரு தட்டவை பார்த்தான். நெற்றி முன் மயிரில் இருவெள்ளி இழைகள்..... அவன் மனதை முதல் தட்டவையாக வேதனை நெருடியது. அக்காவின் வீணாடிக்கப்படுகிற இளமையை உணராமல் எப்படி இருந்தேன்.....? என்று நொந்துகொள்பவன் வேதனை யோடு பார்த்தான்.

“அக்கா...! நீ கல்யாணம் செய்து கொள்ளக்கா...?”

சட்டென்று திடைப்பு

வாழ்க! வாழ்க!

முவேந்தர் சிரம் பணிந்தார்
மும்முடியில் நீ திகழ்ந்தாய்
பாவேந்தர் அவங்கரித்தார் என்றுக்
பதினாலில் நிலைத்து விட்டாய்
செந்தமிழே நீ வாழ்க!
செழிப்போடு வாழ்க வாழ்க!
இளமையோடு வாழ்க வாழ்க!

—திராவிடதாசன்.
கொழும்பு பல்கலைக்கழகம்

தாக்க.....அடுத்தவினாடி அவள் வாய்விட்டு சிரித்தான்.

“சிரிக்காதை. நான் உண் மையைத்தான் சொல்லுறந்”

“சரி.....விடு அதென்ன... அவ்வளவு சுலபமா.....?”

“அக்கா.....! நான் கேக்கி றதுக்கு உண்மை சொல்லு வியா.....?”

“ம.....கேள்.....?”

“உன்னோட படிப்பிக்கிற சந்திரன் மாஸ்டர் எப்படி....?”

ஓருகணம் அவள் அதிர்ந்து போனான்.

“சொல்லு .. .”

“என்னோட படிப்பிக்கிறார். அவ்வளவுதான். அதுக்கு மேல என்ன சொல்லுவது”

“அவ்வளவுதானு.....?”

அக்கா

எ..ரி..கி..ன்..இ .. !!

அடுப்பு நெருப்பினிலே
அக்கா சமைக்கின்று
அடுப்பு நெருப்பதுபோல்
அக்கா எரிகின்று
முப்பதை நெருங்கியும்
முகராத மலர் அக்கா
ஆனால்

ஐம்பதை நெருங்கியும்
அம்மா பெறுகின்று
ஆண்டொன்று பெற்று
ஆண்டவன் கொடை
யென்கிறு
அவைகளை வளர்த்திட்ட
அக்கா எரிகின்று

ஓ.....!!

அடுப்பு நெருப்பதுபோல்
அக்கா எ...ரி.. கி...ன...ரு

ச. புஸ்பகுமார்

— எனக்கென எதுவுமில்லை

எனக்கென எதுவுமில்லை—இந்த இனங்கெட்ட தமிழனின் நிலைத்தவிர!—இவன் தனக்கொரு நினைவில்லை—யிக்க தாழ்வற வாழ்வதைத் தவிர்க்கின்னே—எனச் சினக்கவும் இயலவதில்லை!—ஒரு சிரிப்பினில் இகழவும் முடிவதில்லை!—பிற மனக்குறை எதுவுமில்லை—தமிழ் மானத்தை மீட்கின்ற நாள்வரையில்—இங்கு எனக்கென எதுவுமில்லை—இந்த இனங்கெட்ட தமிழனின் நிலைத்தவிர—

—பெருஞ்சித்திரனார்.

ஓருகணம் நினைத்துப் போகிறோம்” என்று மாற்றி பார்த்தாள். சந்திரன் வந்து ஆர்வமாய் கதைப்பதும் தன் மனதில் வேசாய் ஏற்பட்ட மென்று விழுங்கி, மேறுக்குச் சலனங்களையும் அதைத்தவிர்க்க தான் பட்ட பாடுகளையும்.... சிரித்து, உள்ளர வேதணை அடைந்து..... சே..... என்ன வாழ்க்கை!

“அக்கா.....! அவர் உன் ஜைப் பற்றி என்னட்டை கதைச் சவர். உன்மீது அவருக்கு விருப்பம் இருக்குது போல் தெரியுது.....”

ஓ.....! அப்படி ஒன்று மில்லை. நீ மனதை கற்பனையில் ஓடவிடாதை” என்று சொன்ன ஓயினும் தன்னையறியாமலே சந்திரன் மாஸ்ரர் மேல் ஒரு பிழிப்பு இருப்பதை உணர்ந்திருந்தாள். அது காதலாகி கல்யாணம் வரை போகும் என்ற நம்பிக்கையில்லை அவருக்கு. குடும்பப் பாரம் இவள் மேல் இருக்கையில் அவளால் மேற்கொண்டு தனக்கான தனிப்பட்ட சந்தோஷங்களில் பங்கு கொள்ள முடியாமலிருந்தது. அவனுடைய சந்தோஷங்கள் தன் குடும்பத்தவர்களும், தன் வகுப்புப் பிள்ளைகளுமே, வீட்டையடுத்து பாடசாலைகள் புகுந்தாள்.....

“என்ன.....மில்! நிர்மலா.....! இத்தனை வயசாச்சு. எங்களுக்கு எப்பகல்யாண சாப்பாடு தரப்

“இப்படி பெண்ணும் பிறந்து தொலைத்தால்தானே இவர்கள் இப்படி எல்லாம் கேட்கிறார்கள். பெண்ணும் பிறந்து விட்டால் தானென்ன? அவளாலே கல்யாணம் கட்டாமல் சுதந்திரமாய் தனித்து வாழ முடியாதா.....? முடியும். ஆனால் இந்த சாக்கண்டயில் புரள்கிற சமூகம் சம்மா விட்டால் போதாதா.....? ” தன்னுள் எண்ணிக் கொண்ட வளாய் எழுந்து யன்னளினுடாக மாலைக்கதிரவனின் அல்தமனத்தைப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றுள்.

இப்போ அல்தமனமாகிக் கொண்டிருப்பவன் நாளை காலை உதயமாகிவிடுவான். ஆனால் என மன அரங்கில் உதயமானவையெல்லாம் மீட்டப் படாமல், மீள முடியாமல் அல்தமனமாகிக் கொண்டிருப்பதை யாரறிவார்.....? அவன் கண்களிலிருந்து கண்ணீர் கோடு கிழித்தது.

(யாவும் கந்தப்பை)

விரக்திமனம்

பரந்தன் கலைப்புஸ்பா

இழையாகப் பிறந்தாலும் இளையவனுக்குப் பிறக்கக்கூடாது என்பார்கள்..... ஆனாலும் அது இளையவனுகே பிறக்கக் கூடிய சந்தர்ப்பம் ஏற்பட்டு விட்டது..... பப்பி..... அது பெரிய நராயு..... அதனது ஆட்சியே அந்த வீட்டில் நடக்கிறது..... எனினும்..... அதற்கு வயதாகி விட்டதை உணர்ந்த அந்த வீட்டிடுக்காரர் .. கட்டடையனாக, சின்னவானாக, கறுப்பானாக, குட்டியை கொண்டு வந்து விட்டபோது... பப்பிக்கு ஒரே கோபம் தனது சோற்றுக்கு பங்கு வந்து விட்டதை எண்ணி..... குட்டியைக் காணும் போதெல்லாம் உறுமுகிறது..... ‘குட்டி’ மௌனம் சாதித்து நிற்கிறது... என்ன அது தனக்குள்ளேயே குழுறுகிறது. ‘பப்பிக்கு’ கிடைக்கும் மரியாதையைக் காணும் போது..... “நான் என் இந்த வீட்டிட்டிற்கு வந்தேன்?” என தன்னியே நொந்து கொண்ட நாட்கள் எத்தனையோ! எனினும்.... தாழ்மையுணர்வுகள் அதனால் எழுந்து நின்ற நின்றபோது....

போது..... “நான் சின்ன வன் தானே” என தன்னைத் தெற்றிக் கொள்கிறது.....

வந்த புதிது என்பதால்... கூட்டப்பட்டு..... அந்த வீட்டின் எங்கோ ஓர் மூலையில் கிடைந்த ‘குட்டி’யை எதேசேசையாகக் கண்ட அந்த வீட்டிடுக்காரர்..... ஒரு ‘சேஞ்சு’க்காக அவிழ்த்து விட்டபோது.. தனது உள்மார்ந்த நண்றி யைத் தெரிவித்துக் கொண்டு...

9ம் பரிசு பேற்ற மனிக்கதை

பாய்ந்து..... குதித்து..... வாலைஆட்டி... நன்றி சொல்லி விட்டு..... குசினி வாசலுக்கு வந்தபோது..... முதலாளி அம்மாவின் அதட்டுதலும் ‘GET OUT’ ஆணையும் வெளியே துரத்து..... குசினி யை மறந்து..... அந்த வீட்டிடுக்கோடிக்கே தஞ்சம் வந்து நின்றபோது....

யாரோ சாப்பிட்டு முடித்து விட்டு, இலையைக் கையில் கொண்டு வந்து வெளி யே போட்டுவிட்டு ‘இந்தா..... உஞ்சு..... பப்பி’ எனப் பெரியதை குரல் கொடுத்து அழைக்கின்றனர். குட்டிக்கு நெஞ்சில் என்னவோ செய்கிறது. பேசாமல்தற்காலையே பண்ணிவிடலாமா? என நினைத்துக் கொண்டு, வீட்டின் பின்புறத்து வேவியினருகிலே போய் ஓர் மரத்துடன் தலையை மோத நினைத்து..... தலையை ஆட்டியபோது..... அதுவரை படமெடுத்து நின்றிருந்த அந்த நாகம்..... குட்டியை நோக்கி பாய்ந்து கொத்துகிறது... குரைத்தபடியே வீட்டு முற்றத்துக்கு ஓடிய குட்டியுடன்... நாகமும் ஒடு..... வீட்டு முதலாளி நாகத்தைக் கண்டுவிடுகிறார்... தடிடுத்து நாகத்தை அடித்து கொண்று விட்டபோது..... குட்டி..... துவண்டு போய் விழுந்து கிடக்கிறது..... கழுத்திலிருந்து நீலக்குருதி வடிந்த காயம் தெரிகிறது.....

(கற்பணியே)

முதல் மண்ணெண்ணைக் கணறு

உலகில் முதலாவது மண்ணெண்ணைக் கிணறு ஐக்கிய அமெரிக்காவில் “பென்சில் வேணியா” என்ற இடத்தில் 1859ம் ஆண்டில் எட்வின் எல்-ட்ரேக் என்பவரால் வெட்டப்பட்டது.

—ஹி வசந்தகுமார்

ஒரு பண்டிதரின் தமிழ் ஆய்வு

பெண்ணுக்குப் பூவை என்ற பெயர் எப்படி வந்தது? ஒரு தாய் தன் மகளை நோக்கி “மகளே! தலைக்கு பூவை” என்று கூறும் ஏவல் (வினை) சொல்லே காலகதியில் பூவை என்னும் பெயர் சொல்லாக வழங்கலாயிற்று.

—கதிர் மாணிக்கம்,

“பொல்லுக் கொடுத்து அடிவாங்குவோ”

—“மனி”

—“கண்ணா

அவுஸ்திரேவியாக் காட்டின் எங்கோ ஒரு மூலையில் உள்ள பூர்வகை குடிகளின் கிராமம் இங்கே வரமுடியும் என்று கனவுகூடக் கண்டதில்லை. அவன் கொஞ்சம் அராசியல் அணை இருந்ததால் கிடைத்த ஸ்கொலர்ஷிப்பின் அதிர்ஷ்டம் அது:

“கிராம வாசிகள் இப்போது தங்கள் தலைவர்களைத் தேர்ந்தெடுப்பார்கள்; என்று விளக்கினார் ஸ்மித்.

பெரியதொரு மைதானத்தில் மக்கள் ஆயிரக்கணக்கில் சுற்றி நின்றனர்.

“ஆட்சிக்குழுவில் இடம் பெற விரும்புவோர் மைதானத்துக்குள் வரலாம்” என்று காட்டுஜாதியினரின் தலைவர் அறிவித்தும் (ஸ்மித் விளக்கம்), சுற்றி நின்ற கூட்டத்திலிருந்து நூற்றுக்கணக்காரரேர் மைதானத்துக்குள் எருமைக்கும்பலாக ஓடினர்.

பேய்க்கூச்சலும், காட்டுக்

கத்தலும் ஒருவரை ஒரு வர் நொறுக்கினர். அடித்துக்கொண்டதும், நம் மூர் “நாகரிக” மனதர்களை நினைவுட்டின.

சிறிது நேரத்தில் சுற்றி நின்றவர்களில் வெவ்வேறு குழுவினர் சார்பில் ஒவ்வொரு பூமாலை கும்பலை நேராக்கி வீசப்பட்டது. மொத்தம் நூற்றெட்டுப் பூமாலைகள்.

10ம் பரிசுபெற்ற மனிக்கதை

நாற்றெட்டுப்பேர் ஆட்சிக் குழுவுக்குத் தெரிவு செய்யப் பட்டுவிட்டனர்.

தெரிவு செய்யப்பட்ட நூற்றெட்டுப் (108) பேர்களும் வெ(ற்)றிக் கூத்தாடினர். தலைவன் முன் வைக்கப்பட்டிருந்த சவுக்கு, மலைப்பிரம்பு, கத்தி, கோட்டி முதலியவற்றை எடுத்துக்கொண்டு சுற்றி நின்றவர்கள் தமிழைத் தலைவர்களைத் தேர்ந்தெடுத்தவர்களை கண் மன் தெரியாமல் அடித்து

அடித்து நொறுக்கப்பட்டவர்கள் அவர்களைக் கைக் கூப்பி வணங்கினார்கள். “வாழ்க! வாழ்க! என்று கோவித்தார்கள். தங்கள் பைகளிலிருந்த தங்க நாணயங்களை அவர்கள் காலடியில் கொட்டப்பட்டது நங்கநாணயங்களை, ஆட்சிக்குழுத் தலைவர்கள் அள்ளி எறிந்து வீணைக்கினார்கள்.

‘சே! என்ன?’ அக்கிரமம் என்று அவன் வாய்முனைமுனுத்தது, ஸ்மித் சிறித்துக் கொண்டார்.

“இது மட்டுமில்லை, இன்னும் சிறிது நேரத்தில் இவர்கள் சுற்றி நிற்பவர்களைச் சித்திரவதை செய்வார்கள். சிலரைப் பிடித்துச் சாப்பிட்டும் விடுவார்கள்” என்றார் ஸ்மித். அவன் அதிர்ந்தான், “என்ன முட்டாள்தனமிது?” “உங்களை விடவா?” என்று திருப்பிக் கேட்டார் ஸ்மித் அவன் வாய்டைத்து நின்றன.

(யாவும் கற்பணை)

சிந்திக்கத் தூண்டும் சில சுவையான செய்திகள்

இலங்கையைச் சுற்றிப்பார்த்த வெளி நாட்டவர் கூறினார்: “தேயிலக்குப் பெயர் போன ஒரு நாட்டில், நாங்கள் சீனியைக் குடிக்கின்றோம் (“In a land of tea we are drinking sugar”) என்று.

* * * * *

ஒருமுறை தத்துவ நூளி சோக்கிரட்டில் தன்மீது கோபமடைந்து தன்னை நன்றாகத் திட்டித் தீர்த்துத் தன்மீது மீன் கழுவிய தண்ணீரை ஊற்றிய தன் மனைவியைப் பார்த்துக் கூறினார். “இவ்வளவு இடிமுழக்கத்திற்கும் இவ்வளவு குறைந்த மழைதானு?” (“So much thunder brought so little rain”).

* * * * *

ஒரு நகரப்புற மாணவன் வேறேரு கிராமப்புற மாணவனிடம் பசுவைக் காட்டி “இது

என்ன மிருகம்? “என்று கேட்டான். அதற்கு கி.பு. மாணவன், “இது தெரியாதா? இதுதான் பசு அதிலிருந்து தான் நாங்கள் பால் எடுக்கின்றோம்” “We get milk from the cow” “என்றான் அதற்கு நகரப்புற மாணவன். ஆ அப்படியா? “நாங்கள் போத்தல்களிலிருந்துதான் பால் எடுக்கின்றோம்” “We get milk from bottles” என்றான்.

* * * * *

தன்னுடைய கட்சிக்காரனைப் பார்த்துக் கோபமடைந்த ஒரு சட்டத்தரணி கூறினார். “நீ ஒரு மடையன் என்ற சருத்தில் “I see a fool in your face.” “அதற்கு அவன் கூறினான் “ஐயா எனக்கு என்னுடைய முகம் ஒரு கண்ணடி என்று தெரியாது” “Sir I dont know that my face is a mirror.”

தொகுப்பு: சிதாரினம்

எங்கே போகலாம்:

அவன் தன் காதலியிடம் சொன்னுன்:

“நாம் வேறெந்த ஊருக்காவது போய் விடலாம் கண்ணே”

“ஏன் அத்தான்?” என்று கேட்டாள் அவள்.

‘இங்கே உன் அப்பா, அம்மா இருக்கின்றார்கள். அவர்கள் தன்னில் படாமல் நாம் காத விப்பது கடினமாயிருக்கிறது. யாதொரு தடை யுமில்லாமல் உரிமையாக காதலிப்பதற்கு வேற்றுராதான் ஏற்ற தி ஸ்லையா’ என்றான் காதலன் நிதானமாக.

“எந்த ஊருக்கு போகலாம்” என்றுள் அமைதியாக.

“திருகோணமலைக்குப் போகலாமே.”

“திருகோணமலையில் எங்க சித்தப்பா இருக்கிறாரே.”

‘அப்படியானால் வவுனியாவுக்குப் போய் விடலாமே’

“வவுனியாவுக்கா அங்கே எங்க மாமா இருக்கிறாரே, என்ன செய்வது?”

காதலன் சலித்துக்கொண்டே கூறினுன்:

“அப்போ நாம் எமப் பட்டணத்துக்குத் தான் போகலாம்”

அமைதியாகவே காதலி சொன்னான்:

“அய்யய்யோ! அங்கேகூட போன ஆண்டுதான் எங்க தாத்தா போயிருக்கிறார்.”

* * * *

ராமு: எனக்கு வாழ்க்கையே வெறுத்து விட்டது. அதனால் கிணற்றில் விழுந்து தற்கொலை பண்ணிக் கொள்ளலாம் என்றால்...

காந்தன்: என்னடா பாதியிலே நிறுத்தி விட்டாய்?

ராமு: ஐலதோழும் பிடித்துக் கொள்ளும் என்று பயமாக இருக்கிறது.

* * * *

இருவன்: அந்த வீட்டுக்காரர் எப்பொழுதும் ஏன் வாசற்படி வழியால் வெளியே போகின்றார்?

மற்றெருவர்: அவர் பஸ் கண்டக்டராக இருந்து ஸ்டையர் ஆனவர்.

* * * *

முதல் செவிடர்: எங்கே பீசுசுக்கா?

இரண்டாவது செவிடர்: இல்லை. சம்மா பீசுக்கு போய்விட்டு வரலாம் என்றிருக்கிறேன்.

* * * *

இருவன்: உன் கையெழுத்து நன்றாக இருக்கிறதே. எங்கே போடக் கற்றுக் கொண்டாய்:-

மற்றவன்: ஏழு மாசமா விடாமல் பொலிஸ் ஸ்டேசன்லே போடச் சொல்லுங்களே.

* * * *

இருவன்: எண்டா குழந்தைவேலு! உன் பெயரை நேற்றிவிருந்து குமாரவேலு என்று மாற்றிக் கொண்டியாமே ஏன்?

குழந்தைவேலு: நேற்றேருடு எனக்கு பதி ஜெமு வயது முடிந்து பதினெட்டு ஆரம்பமாகி விட்டது.

—க. சுற்றுணருமார்

குற்றம் எதுவோ?

முன்று பேர் பொது இடத்தில் கலாட்டா செய்ததாகக் கைது செய்யப்பட்டு நீதிபதி முன் கொண்டுவரப்பட்டனர். “நீ என்ன குற்றம் செய்தாய்?” என்று நீதிபதி, முதல் ஆசாமியைக் கேட்டார். “நான் ஏரியில் பட்டாணியைப் போட்டுக் கொண்டிருந்தேன்” என்றன் அவன்.

“அது ஒரு குற்றமாக எனக்கு படவில்லை” என்ற நீதிபதி இரண்டாமவரைப் பார்த்து, “நீ என்ன செய்தாய்?” என்று கேட்டார். “நானும் ஏரியில் பட்டாணியைப் போட்டுக் கொண்டிருந்தேன்” என்று பதிலளித்தான்.

நீதிபதி பொறுமையிழந்து முன்றுவது ஆசாமியை பார்த்து “நீயும் ஏரியில் பட்டாணியைப் போட்டுக் கொண்டிருந்தாயா?” என்று கேட்டார்.

“இல்லைங்க, நான் தான் பட்டாணி” என்றன். அவன்.

—நவின்டிலூர் ந. புவி

* * * *

நிறம் மாணுக்களும் நீலவரானாம்

எஸ். முத்துசுருங்கார்த்தியம்

கவிதா கச்சேரி யில் நுழைந்த பொழுது, விவநாதன் அவனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். ஒரு நிமிடம் தன்னை அமைதிப்படுத்தியவளாக, முகத்தில் இருந்த வியர்வைத் துளி களைத் துடைத்தவாறு, விசாரணைக்கு விட்டில் இருந்த சிவநாதனிடம் எதையோ விசாரித்துக் கேட்பதற்கு தயங்கி நின்றான். கூடவே துணைக்கு வந்திருந்த ஒரு வயோதிப்பாது, அவனை ஊக்கியவாறு தன்கையில் இருந்த கடிதத்தை எடுத்துக் கவிதா விடம் கொடுத்தாள்.

“அம்மா, நீயே கேளம்மா”, அவள் வெட்கப்பட்டவாறு தாயைத் தூண்டியது சிவநாதனுக்கு அப்படியே துல்லிய மாகக் கேட்டது.

“தம்பி, இவள் புதுசாக வேலைக்குச் சேர்ந்திருக்கிறோன். இந்தக் கடிதத்தையாரிடம் காட்டுவது? ” என்று அவளின் தாய் அந்தக் கடிதத்தை கவுன்டரில் நீட்டியபொழுது அவன் ஒருகணம் உற்றுப்பார்த்தான்

“ஓ! நியூ அப்பொயின்ட் மென்ட்! ” மனதில் விசில் பண்ணிக் குதுகவித்தான்.

“மிஸ் கவிதா கணபதிப் பிள்ளை” என்ற பெயரை இது யத்தில் ஒரு கணம் ராகம் மீட்டினான்.

“இதோ, இந்த வலது பக்கத்தால் சென்று திரும்பி மூன்றாவது, அறைக்குள் இருப்பார் ஓ. ஏ. அவர் உங்களுக்கு வேண்டிய உதவிகளைச் செய்வார். ம.....இதோ இந்தப் பக்கத் தால் போங்கள்.”

தாயும் மகனும் செல்வதற்குத் திரும்பினர்.

“ஒரு நிமிடம் மிஸ்”
“என்ன? ” என்பதுபோல் திரும்பிப்பார்த்தாள் கவிதா.

“இப்படி விசாரித்துக் கேட்பதற்கே வெட்கப்பட்டால் எப்படி இங்கு வேலை செய்யப் போகிறீர்கள்? ” சிரித்துக் கொண்டுதான் சிவநாதன் கேட்டான்.

கவிதாவின் உடம்பில் உள்ள இரத்தம் எல்லாம் முகத் தில் வந்து பாய்ந்தது போல் சிவந்து நாணிக் குறுகினான். அவளின் மருண்ட அந்தப் பார்வைகளை, சிவநாதன் அந்த நேரத்திலும் பார்த்து வியந்தான்.

கவிதாவின் தாய் தான் இடைமறித்தவளாக, “இல்லை தம்பி, அவள் சரியான வெக்கறை. சின்னன் தொட்டே இலேசா கதைக்க மாட்டான மற்றவர் களோடு” என்று சொல்லிச் சிரித்தவாறே நகர்ந்தார்கள். “சரியான பட்டிக் காடுகள்.” மனதில் சிவநாதன் எண்ணியவாறு, ரெவிலேபான் மணி அடித்துக்கொண்டிருந்த ரிசீவரைக் கையில் எடுத்தான்.

“ஹலோ.”

சிவநாதன் இருந்த அந்த விசாரணைக் கவுண்டருக்கும் சுவருக்கும் உள்ள இடைவெளி தூரம் நாலு அங்குலமாவது இருக்கும். அந்தச் சுவரில் இருந்து, கவுண்டர் மேசையின் அடிப்பகுதிக்கு ஒரு சிலந்திப் பூச்சி மீண்டும் மீண்டும் தாவிக்கொண்டிருந்தது. அந்தச் சிலந்திப் பூச்சியின் வாயில் இருந்து நூல் போன்ற திரவம் ஒழுகி அந்த மேசையின் காலையும், சுவரையும் இணைத்துக் கொள்ளத் துடித்துக் கொண்டிருந்தது.

கவிதா அந்தக் கச்சேரிக்கு ஸ்ரெனே ரெப்பில்டாக வந்து மாதம் மூன்றுக்கிட்டன, அவள் இருத்தகும் குழ்நிலையில், தரையில் பிழித்துப் போட்ட மீனைப் போன்று தவித்துப் போய்விடுவாள் சிலநேரங்களில், அரட்டையடிக்கும் ஆண்கள் அவள் இருக்கிறான் என்பதையே மறந்து நிலையில், இரட்டை அர்த்தம் தொனிக்கும் சிலேடைக் கதைகளில் சுகானுபவம் அடைந்து கொண்டிருப்பதைப் பார்க்கையில் மன மெல்லாம் அவளுக்குக் கூசும். மெதுவாக, நளினமாக அவள் அவள் விடத்தை விட்டு நகர்ந்து விடுவாள். ஆனால் அவள் பின்னால் ஆண்களின் அம்பு விழிப்பார் வைகள் தொடர்ந்து வருவதை அவளின் ஒவ்வொரு அங்கங்களும் உணரும். அப்பொழுதெல்லாம், இவர்கள் வீட்டில் அக்கா, தங்கைகள் இல்லையா? திருமணம் முடித்த ஆண்கள் கூட இப்படி மனக்கட்டுப் பாடின்றி நடக்கிறார்களோ என்று அவள் மனம் வெதும்பும். சில சமயங்களில் அவர்களின் கேளிப் பேச-

க்கள், சிலேடைகள், வரம்பு மீறி போகும் பொழுது, “இந்த வேலையை றிசைன் பணவினிட்டுப் போவாரா?” என்று கூட்டுகவிதாவின் மனம் கேட்கும். அவள் வளர்ந்த குழ் நிலை அப்படி! ஆனால் அவளால் அப்படி மனதிலே நடப்படி செய்ய முடியாது என்பதும் அவனுக்குத் தெரியும்.

இந்தவேலையை அவள் அடைவதற்கு எவ்வாவுகஷ்டப்பட்டு கடன்பட்டு, மந்தி ரிமாருக்கும், தரகர்களுக்கும் ஜியாயிரம் ரூபா தாரைவார்த்தாள் அவள் தாய் என்பது அவனுக்குத் தெரியாததா?

அல்லது அவளது விதவைத் தாய் எவ்வளவு நம்பிக்கையுடனும் எதிர்பார்ப்புகளுடனும், கவிதாவின் மாதச்சம்பளத்திற்காக பிரதி மாதமும் காத்திருக்கிறார்கள்பைத்தவர்களாதவா? பெண்களுக்கு ‘ரீச்சிங்’ வேலைதான் சிறந்தது. ஆசிரியத் தொழிலில் உள்ள புனிதமும், கள்ளங்கபடமற்ற சிறுவர்களுக்கு பாடம் சொல்லிக் கொடுப்பதில் உள்ள மனத்திறை ஏம் எதிலும் இல்லை என்று அவள் மனம் அடிக்கடி என்னத்தொடங்கியது.

அலுவலக நடப்புகளையும், ஒவ்வொருவரின் குணநலன் களையும், வீட்டில் ஒய்வாக இருக்கும் பொழுது கவிதாதாய்க்குச் சொல்வான். பட்டும் படாமல், தொட்டும் தொடாமல், ஆண்களின் சபலங்களையும், கலனங்களையும், அவள் தாய்க்குக் கூறும் பொழுது, அந்தப் பெண்மனம், மகளின் தவிப்புகளைப் புரிந்துவிடும்.

“அதனுடைனை கவிதா நீபயப்படாதே. இரும்புத் தாண்களைக்கறையான அரிச்சிடமுடியுமாடி? நீ நெருப்பாயிருந்தால் எவன் கிட்ட நெருங்குவான்? நீ நல்லாயிருந்தால் எவனும் உன்னேடு வாலாட்டமுடியுமா?” என்று ஆறுதல்படுத்துவாள். ஆனால் அதே தாய் மனம் மகளுக்காகப் பரிதாபப்படும்.

“பவித்திரமாய் பாது

காக்க வேண்டிய இந்தப் பாரி ஜாதப்புவை வெய்யிலில் தூக்கி வாடப் போட்டு விட தேவேன.....ம.....ம..... எல்லாம் மூர்வை ஜென்மப் பலன்தான். அவர் இருந்தால் எங்களை இப்படி நட்டாற்றில் தவிக்கவிடுவாரா? அந்த நல்ல மனுஷன் கண்ணேழுதிப் போய்விட்டார். இந்தப் பின்னையே எப்படிப் பத்திரமாய் ஒரு வளிடம் கொடுத்து ஒப்படைக்கப் போறேனே முருகா என்று பெருமுச்சவிடும். அந்தப் பெருமுச்சகள் அப்படியே அவள் நெஞ்சுக்குள் அழுங்கிவிடும்.

தேன் இங்கிருக்க எங்கு நான் போக வேண்டும்? என்று என்னி அப்புச்சி அங்கிருந்த மாப் பொந்தி லிலைம் அமைத்து எதிர்பார்ப்புகளை டன் வாழ் ஆரம்பித்தது:

* * * * *

கவிதாவிற்கு அந்த ஆறுமாதத்தில் உலகமே தெரிந்தது. புரியாத பாடங்கள் பல புரிந்தன, “சில கார்க்களை சபையுடன்” ஒட்டிஉறவாடும் ரெவிபோனிஸ்ட் ஷிலா; ஒ. ஏ. யின் அந்தரங்க லீலைகளை அலசி ஆராயும் கிளார்க்குகளின் பண்பற்ற ரசனைகள்; நுவரெலியா விற்கு ஒரு மாத லீவ் என்று போய்விட்டுவந்த மில் சிறிகாந்தாவின்உடல்மாற்றமும், அதன் பின்னணிகளும்; லீவ்நாடகளில் நெஸ்ட்கவுச்களைத் தேடித்திருயும் இளம் வட்டங்களும், அவர்களின் கட்டுப்பாடற்றுடல் வேட்கைகளையும் பார்க்கையில் அவனுக்கு ஒரே பிரமிப்பாக இருந்தது. ஆண்கள் எல்லோரும் அவனுக்கு வேட்கை மிகுந்த ஒநாய்கள் போல்தான்

அந்தப் பூச்சி ஆகாயீதி களிலும், வெட்ட வெளியிலும், பட்டுப் பூக்களிலும், கட்டுக்கடங்காமல் பறந்து திரிந்தது. சுகந்தமான தென்றலில் அது மிதந்து சுதந்திரமாய் உலாவி யது. கச்சேரிக்கு முன்னாலிருந்த அந்தத் தோட்டத்துப் பூக்களின் தேஜைச் சுவைத்து அது மயங்க ஆரம்பித்தது. இத்தனை

‘வெளிச்சத்துக்கு வருவோம்’ தகவப் பாராட்டைப் பெறுகின்றது

1981 ஆம் ஆண்டு இரண்டாம் காலாண்டில் ஈழத்தமிழ்ப் பத்திரிகைகளிலும், சஞ்சிகைகளிலும் பிரசரமான சிறுக்கதென்று பின்வருவனவே சிறந்தவை எனத்தமிழ்க் கதைஞர் வட்டம் [தகவப்] தெரிவு செய்துள்ளது. இவற்றுள் ‘வெளிச்சத்துக்கு வருவோம்’ என்ற சிறுக்கதை 1981 சித்திரைச் சுடரில் பிரசரமானது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

1. செங்கை ஆழியானின் ‘உப்பங்குழி’

[‘மல்லிகை ஏப்ரல் இதழ்’]

2. கே. விஜயனின் ‘தார் கோப்புள்கள்’

[‘மல்லிகை’ ஏப்ரல் இதழ்]

3. எம். எம். நெளசாததின் ‘வெளிச்சத்துக்கு வருவோம்’

[‘சுடர்’ சித்திரை இதழ்]

பரிசும், பாராட்டும் எதிர்வரும் 13/10/81 நோன்மதிநாள் செவ்வாய் மாலை 5-30 மணிக்கு கொழும்பு, விவேகானந்த சபைச் சிறிய மண்டபத்தில் நடைபெறும் ‘பரிசுளிப்பு விழா’ வில் வழங்கப்படும் எனத் தகவப் பொதுச் செயலர் திரு. வேல் அழுதன் அறியத்தருகின்றார்.

தென்பட்டார்கள் இந்த உலகமே ‘வெக்ஸ்’ என்றவார்த்தையில் தான் இயங்குவது போது அதை அவுக்குத் தெரிந்தது. அதை நினைக்குத் தெரிந்தது. அதை அவுக்கும் பயங்கரமாக இருந்தது. சிலசமயங்களில் மற்றவர்களைப் பார்க்கையில் அச்சத்தால் அவன் உடல் நுங்கவும் செய்தது.

உள்ளத்தில் அவன் அதே “நெருப்பு” கவிதாவாக இருந்தாலும், ஆடை அவங்காரத்தில் இப்பொழுது அவன் மாற வேண்டிய குழந்தை தாமாகவே உருவாகி விட்டது. காரியாலயத்தில் பத்மா, சாரே, ரீட்டா, கமலா எல்லோரும் நைலெக்ஸ் சாரிகளும், ஹீல்ஸ் கரூம், லெதர் ஹூபன் ட் பாக்குகளுமாக வரும்பொழுது அவன் மட்டும் “வெறும் வொயில்” சாரியில் வரும்பொழுது தோழி களே ஏனான்ப் பார்வையில் அவனை நோக்குவார்கள்.

“ஏன்டி ஒரு ஜி 44 வாங்க உணக்குச் சக்தியில் லையா? இதென்ன குறுக்குக்கட்ஸ் மாதிரி சாரியை உடுத்துகிறாய்? ஹிப்ஸ்கு கீழ் உடுத்தடி. என்று ஒரு நாள் பத்மாவே அவன் சாரியைச் சரிப்படுத்தி “லோ ஹிப்ஸாக” தொப்புன் தெரிய உடுத்திய பொழுது கவிதா கூசியே போய் விட்டான். முதல் நாள் பாடசாலைக்கு வந்த சிறுமியின் நிலை தான் அவங்கையது. அவளின் இடையின் பெரும் பகுதி தெரிய உடுத்தியிருந்த அன்று முழுவதும் அவன் உடலில் பூச்சி ஒன்று ஊர்கிறமாதிரி எப்படி வெட்கப்பட்டு கூனிக் குறுகிக் கொண்டிருந்தான். அன்று காரியாலயத்தில் சிவநாதன் ஏன் அவங்கையான இடையைப் பார்த்துக் கணகளுக்குள் சிரித்தான்.

மறுநாள் காலை அவன் அதே பாணியில் “லோஹிப்ஸ்” சாரி அணியும் பொழுது அவன் மனதுக்குள் ஒரு குற்ற உணர்வுதான் இருந்தது. காலையில் அவன் தாய்கூட, “என்னடி இது, தொப்புன் தெரிய உடுத்தரூய்? கொஞ்சம் மேல்கட்டு சாரியை” என்று சொன்

ன்றும், ஏன் அவன் சொன்னது மாதிரியே அவன் அதை உடுத்தினால்? ஏன் தாய் சொல்ல எனதை சுதந்திரமாய் எதிர்த்துப் போக முடியவில்லை? பவித்திராமாய் அவன் மனதிலே மறைந்திருந்த பண்புகள் அப்படி உடுப்பதை எற்றுக் கொள்ளாததினாலா?

ஆனால் தாய் சொல்லி விட்டு குசிலிக்குள் போனதும், மீண்டும் ஏன் அதே லோஹிப்ஸிலே விரும்பி அணிந்தான்? பெண்மையின் ஆசை அவன் பலவீனமா? அவசரம் அவசரமாக குடையையும், ஹான்ட்பாக்கையும் எடுத்துக்கொண்டு “அம்மா, தான் போட்டு வாறன்” என்று சொல்லிக் கொண்டே படி இறங்கினான். தெருச்சந்தியினால் திரும்புமட்டும் லீட்டு வாசலில் அம்மா நிற்கிறானா என்று மீண்டும் மீண்டும் பார்த்துக் கொண்டே சென்று பஸ் ஏறினான்.

கச்சேரிக்குள் அவன் நுழைந்த பொழுது அவளின் வரவுக்காகவே சிவநாதன் காத்திருந்தது போன்று அவளைக் கண்டவுடன் கணக்கை அகல விரித்தான்.

“குட்மோணிங் மிஸ் கவித்தா” “.....” என்ன அழுத்தம் வேண்டியிருக்கிறது ததன் னாவில்? அவன் மனம் வெகுண்டது. அவன் அவனது காலை வந்தனத்தை எதிர்பார்க்காத வள் போல் வேகமாக நடக்கத் துணிந்தான். அவளின் மருண்ட பார்வையையும், நளினத்தையும், எத்தனை பெண்களிடம் கண்டவன் சிவநாதன். ஆனாலும் அவளில் தெரிந்த பாவம் அவன் மனதைக் கட்டி இழுத்தது.

“யூ லுக் சார்மிங் கவித்தா” மீண்டும் ஒரு அம்பு மொழி அவன் நெஞ்சத்தைத் தொட்டது.

“.....” என் பெயரை அழகாகத்தான். உச்சரிக்கிறார். ஆனால் ஏன் அநாவசிய அழுத்தம் அந்த த்தன்னாவில். கவிதாவின் உடலில் இரத்தம் குபீ

ரென்று நிலைமொறி ஓடுவது போல்உணர்ந்தாள். சிவநாதனை விட்டு வெகுதூரம் ஒட வேண்டும் போக்குத்தாள். ஆனால் இன்னெருமுறை அவன் அந்த ஆசையை கொடு தன்பெயரை உச்சரிக்க மாட்டான என்று மீவன் மனம் பரிதனித்தது.

“கவித்தா என்ன கைதைக்கக்கூடாது என்று விரதம் இருக்கிறீர்கள்?”

“நோ” என்றவாறு கவிதாவிரைந்தாள். கடைக்கண்ணால் சிவநாதனைப் பார்க்க மட்டும் தவறவில்லை. அவன் முகத்தில் முத்துக்களாக வியர்வைத்துவிகள். மனதில் அவன் “கவித்தா” என்று அழைத்தவிதம் மீண்டும் மீண்டும் ராகம் பாடியது. கால் கள் தடுமாற, நெஞ்சுக் கடுமாற நேரே பெண்கள் பாத்ரமிற்கு விரைந்து சென்று கதவை அடைத்தவாறு கவிதா கண்ணாடியில் தெரிந்த தன் உருவத்தைப் பார்த்தான்.

“ஞே ஜே லுக் சார்மிங்? நான் அவன்வை அழகா?” என்று அவன் முகத்தை திரும்பத் திரும்ப நெஞ்சேராமாக பார்த்துக்கொண்டே இருந்தான். தனது முகத்தின் எந்தப்பகுதி அவனது உள்ளத்தைக் கவர்ந்தது எனத் துருவித்துருவிப்பார்த்தான். திடமென்று ஏனோ அவன் நெஞ்சத்தில், தாயார் சொன்ன வாக்கியம் அந்த நேரத்திலும் நினைவுக்குவந்தது.

“இரும்புத் துண்களைக் கறையான் எப்படியடி அரிக்க முடியும்?”

* * * *

சிவநாதனின் கவுண்டர் மேசைக்கு அடியில் இருந்த அந்தச் சிலந்திவலை எத்தனை யோதரம் கலைக்கப்பட்டுவிட்டது. கச்சேரிப்பியூனின் கணகளில் அந்தச் சிலந்திவலை பலசமயம் விழுந்ததுண்டு. அப்பொழுதெல்லாம் அவன் அதைத் துடைப்பத்தால் துடைத்துவிடுவான். தாசி, ஊத்தை அழுக்கு இருந்தால் சிவநாதன் ஜயாவிற்குப் பிடிக்காது என்று பிழுன் பரமசிவத்

தாகம்!

எங்கள் வீடுகள்
எரிந்து விழுந்தன
எங்கள் உடைமைகள்
எங்கோ போயின
எங்கள் குருதிகள்
எங்கும் ஒடின
ஆனால்
நாம் கலங்கவில்லை
ஏனெனில்
எங்கள் தாகங்கள்
எரிந்தழியவில்லை.

— ச. புஸ்பகுமார்
உடுத்துறை தெற்கு

திற்குத் தெரியும். ஆனால் சிவ நாதன் ஜியாவின் இதயத்தில் நிறைந்திருப்பதெல்லாம் அழுக்கும், தூசியும் என்பதும், அவன் குணங்கள் எல்லாம் “ஊத்தையன்” என்ற ஒரு சொல்லத் தீர்க்க உள்ளவர்களுக்குத் தெரிந்துவிடும் என்பதும் அதை விடப்ரமிவத்திற்கு நன்றாகத் தெரிந்திருந்தது. அதேபோன்று அந்த மேசைக்கடியில் வலை பின்னியிருந்த சிலநிதி கும் ஒன்று நன்றாகத் தெரியும். எத் தனித்தரம் வலையைக் கலைத்தாலும் கட்டிய வலையில் விழாத பூச்சிகள் இந்த உலகத்தில் இல்லை என்பதும், வலையின் மினுமினுப்பின், அதன் பசைப் பிடிப்பில் மயங்கும் பூச்சிகளின் ரூசிக்கு எவ்வளவு காலமாவது பொறுமையாகக் காத்திருக்கலாம் என்பதும் சிலநிதிக்கு நன்றாகத் தெரியும்.

* * * * *

“லஞ்சு” நேரம் கண்ணினில் ஒரே கூட்டம். கவிதாவும் நீட்டாவும், வழக்கம்போல் “வோஷ்பேவினிற்கு” பக்கத்தி விருந்த மேசையிலிருந்தவாறே

சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். கவிதாவை விட நீட்டா ஐந்து ஆறுவருடங்கள் சினியர் ஆனாலும் அவனை அறியாமலே கவிதாவட்டன் மன்மனிட்டு பழகி விட்டார். இருவரின் அந்தரங்கங்களும் ஒவ்வொருவருக்கும் தெரியும். அன்று காரியாலயத் தில் நடந்த “புரமோஷன் விஸ்டில்” நீட்டாவின் பெயர் விடுபட்டுப் போய் விட்டது. அந்த மனவெதும்பல் அவன் பேச்சில் தென்பட்டது. சலிப் போடு நீட்டா குறைபடுகிறார்.

“எல்லாம் இந்த வயிற்றுச் சோற்றுக்கு மட்டும்தானு நான் கள் உழைக்கிறோம் கவி? செய்யும் தொழிலை தெய்வமாக மதித்து வின்வியராக, லோயராக, வேலை செய்பவரையாரடி இப்ப மதிக்கிறார்கள்? எனக்கு புரமோஷன் கிடைக்க வில்லை என்பதற்காக நான் துக்க ப்படவில்லையாடி. ஜோன்ற் கெயர் டாம் ஒவ்வதற்கு. ஆனால் மிஸ்டர் ராமநாதன் எவ்வளவு நேரமையாக, பொறுப்பாக தன் டீயிட்டியை செய்பவரடி. கச்சேரியிலிருந்து ஒரு குண்டுசி தன்னும் வீட்டுக்குக் கொண்டுபோகாத ஜென்டில்மெண்டி. அவருடைய பெயர் கூட விடுபட்டுப் போச்சே. அதை நினைக்கையில் தான் மனம் கொதிக்குதடி.”

கவிதா மௌனமாக சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கிறார். மீன்துண்டின் மூன் ஒன்று சாப்பாட்டுப் பீங்காளை விட்டுத் தெறித்து விழுகின்றது. அதை எடுத்து மீண்டும் பிங்கான் ஒரத்தில் வைத்தவாறு நீட்டாவட்டைய மனக் குழற்றக்குச் செவி சாய்க்கிறார்.

“என்டி நீ விஸ்டை சரியாகப் பார்த்தாயா? ஷிலாவிற்கு, லேடி சுப்பர்வைஸராக வருவதற்கு என்ன தகுதியடி இருக்கிறது? எத்தனை மாம்பழுக்கூடையடி அவன் கொழும் பிற்கு அனுப்பினால் பந்தம் பிடிப்பதற்கு? மாம்பழும் மட்டும் தானு? வேறு எதைக் கொடுத்தாள் என்று உவன் பரமசிவத்திட்ட கேள். கதை கதையாகச் சொல்லுவான். குமரகுரு “பிறண்டி” போத்த

லோடு ஓ. ஏ யிட்ட போன்றும் அடுத்தநாள் “ஸ்பெஸல் ரெக்மென்டேஷன் நிப்போட்” போன்று எனக்குத் தெரியாதா?

நீட்டாவின் பீங்கானில் உணவு தொடாமல் கிடந்தது. வயிற்றில் போற உணவும், அவளின் உள்ளத்து வெம்மையில் ஜீரணமாகிவிடும் என்பது போல் கவிதா உணர்ந்தாள்.

“எங்களுக்கு ஏன்ப்பாமற்றவையிடை கதை? அவரவர் செய்யிறதுக்கு அவரவர் அனுபவிப்பர்தானே?” “நோ. கவி. நீ சின்னப்பிள்ளை. இந்தநாட்டுக்குக் கிடைத்த சாபம் என்ன தெரியுமாடி. பதவியின் பக்குவத்தை உணராத பெரிய மனுஷர் பலபேர் மேல் பதவியில் இருப்பதும், லஞ்சம் கொடுத்து எந்த வேலையையும் காரியம் ஆற்றத் துடிப்பதும், கிடைத்த தொழிலை கொரவமாக மதித்து, கண்ணியமாக உழைக்கத் தெரியாத கீழ்மட்டப் பேர்வழிகள் மலிந்ததும் தானடி இந்த நாட்டுக்கே கிடைத்த சாபமடி.”

“அதென்ன கீழ்மட்டப் பேர்வழிகள் என்று யாரையோ சொல்லுகிறது போல் இருக்குதே” என்றவாறு சிவநாதன் அப்பொழுதுதான் “திபன் பொக்கோடு” கவி தாவின் மேசைக்கு எதிரில் வந்து சாப்பிடுவதற்கு உட்கார்ந்தான்.

“நோ. மிஸ்டர் சிவநாதன் இந்த உலகத்தைச் சொன்னான்” நீட்டா சவிப்போடு சொல்லிக்கொண்டு பிளேட்டைக்க முவுவதற்கு எழுந்தாள்.

“அதுதானே பார்த்தன். என்னை இழுத்துக் கதைக்கி ரீங்களோ என்று நினைத்தன்” அசட்டுச் சிரிப்புடன் அவன் சொன்ன பொழுது “அப்படி நினைத்தால்தான் என்ன தவறு? என்பது போல் நீட்டா அவனை நிமிர்ந்து பார்த்தாள்.

“இந்தப் பேசாமடந்தை என்னவாம்? அடடே நல்ல மரவள்ளிக்கிழங்கு பொரியல் கொண்டு வந்திருக்கிறது போல்

தெரிகிறதே.” கவிதாவின் முலைக்கு ஒன்றுக்க் கிளம்பின பிளேட்டைப் பார்த்தவாறே அந்தக் குரல்களினால் கவிதா கூறினான். அப்படியே அவளின் பிளேட்டில் கைவைத்து இரண்டு மூன்று பொரியல் துண்டுகளை எடுத்து வாயில் போட்டான்.

“ரொப்; வெரி ன நஸ் கவித்தா”

கவிதா வெட்கப்பட்டுத் தலைகுனிந்தாள். தனது பிளேட்டில் கைவைத்து மரவள்ளித் துண்டுகளை அவன் எடுத்தது அவன் எதிர்பார்க்காத ஒன்று. அதே போன்று அந்த மேசைக்கு அடியில் அவளை துகால் பெருவிரல்கள் தொட்டு விலகியபொழுது தன் உடலில் மின்சாரம் பாய்வது போல் உணர்ந்தாள். அவளின் உணர்ச்கைளை முகத்தில் படித் துக் கொண்டிருந்த சிவநாதன் ஒன்றுமே தெரியாதவன் போல் மீண்டும் தனது கால் பெருவிரலால் கவிதாவின் காலை நசித்தான். கவிதா, தனது காலை அவனின் உராய் விவிருந்து விலக்குவும் தோன்றுத் ஆசையுடனும், எடுப்பதற்குத் துடித்துக்கொண்டிருந்த இரு மனதுகளுடன் போராடிக் கொண்டிருந்தாள். பின்னர் அவன் மெதுவாக ஏழுந்து “வோஷ் பேவினிற்கு” கைக்கமுவுவதற்குச் சென்றான்.

“என் என்னேடு சாப்பிடப் பயமா?” என்று சிவநாதன் கேட்குமுன்னரே “அம்மா” என்று கவிதா அலறியவாக “வோஷ் பேவினில்” முட்டிமோதி யவளாக வழுக்கி விழுந்து கொண்டிருந்தாள். அப்படியே அவன் நிலத்தில் விழுந்து விடாது சிவநாதன் பாய்ந்து சென்று அவளைப் பூப்போல் ஏந்திக்கொண்டான்.

கவிதா விழுவதைப் பார்த்து “ஆ” என்று அலறிய கன்றில் இருந்தவர்கள், சிவநாதன் அப்படி அவளைவிழிடாது ஏந்தியதைக் கண்டதுமே,

“வெல்டன் ஹி ரோ. கமோன்” என்று சத்தம் போடத் தொடங்கினார்கள்.

என்று அழைத்த விதத்தில் புரிந்து விட்டது சிவநாதனுடையகுரல்தான்அது என்று. பதில் சொல்வதற்குத் தயங்கினாள். சின்னரி தெளிந்தவளாக,

“ஒன் உங்களுக்குத் தெரியாதா? விழுந்தவனைத் தூக்கியவரே நீங்கள்தானே?”

“ம.....ம.....தூக்கிய எனக்கு ஒரு பரிசும் தரவில்லையே.”

கவிதா சிரித்தாள். மெதுவாக “என்ன வேண்டும்?” “உன்னை எனக்குத் தந்தால் போதும்” என்று சொல்லத்தான் நினைத்தான் சிவநாதன். ஆனால் உள்ளதில் அதை அழுக்கியவனும்,

“அற்லீஸ்ர் ஒரு ஜஸ்கிரீம் ... இன்று பின்னேரம் மூடலன்ட்ஸில் வாங்கித் தந்து, அப்படியே பீச்சிற்கு வந்து கொஞ்ச நேரம் காற்று வாங்கி ணல் உடம்பு நோபோய்விடுமே? சுற்றிவளைத்துத் தன்னுடன் தனிமையில் அவன் பேசுவிரும்புகிறான் என்பதை அவன் புரிந்து கொண்டாள். அவனும் அதை ஓரளவு விரும்பினான். அவன் மனம் மெழுகாய் உருகி அவனிடம் நழுவிக் கொண்டிருந்தது. சேருமிடம் நல்லிடமோ எனத் தெளிவில்லாமலே சேரவிரும்பினான். ஆனால் இத்தனை வருடங்களும், எந்த ஆடவனுடனும் தனிமையாகச் செல்லாத கவிதா அவனுடன் செல்லத் தயங்கினான்.

அந்தப் பூச்சி, கச்சேரித் தோட்டத்துப் பூக்களில் தேனை உண்டு மகிழ்ந்தவாறு மயக்கத் துடன் கச்சேரிக் கட்டிடத்தினால்பற்றந்து சென்றது. அதன் சின்னக் கண்களுக்கு விசாரணைக் கவுண்டர் மூலையில் ஏதோ மினு மினுப்பாகத் தெரிந்தது. கதிரவனின் கதிர்களில் மின்னும் பனித்துளிபோல், பலவர்னை நிறங்களுடன் பகட்டாய் ஏதோ மினு மினுத்தது. பூவின்தேனே? நாவுக்குச் சைவயோ? நமக்கு நல்லிருந்தோ? தெளிவில்லா மனதுடன் திசை நோக்கிப் பறந்தது.

சிவநாதன் “இன்டர் கொம் மில்” கவிதாவை அழைத்தான்.

“ஏய்கவிதா, உனக்கு ரெவிபோன் கோல் வந்திருக்குதிடி.” என்று பத்மாதான் அவளிடம் ரீசீவரைக் கொடுத்தாள். அவள், “ஹ லே ஓ” என்றபொழுது, சிவநாதன் முதலில் எதுவுமே பேசவில்லை. மொனமாயிருந்தான். அவள் மீண்டும் “ஹ லே” என்ற பொழுதுதான் “அடி ரொம்ப பலமாகவித்தால்ஸ்வீற்றிக்கு?” என்று மெதுவாகக் கேட்டான்.

கவிதா ஒரு கணம் திடைக்கத்தே போய்விட்டாள். யார் அழைத்தது என்றே தெரியவில்லை. ஆனால் ‘கவிதா’

வீட்டில் அம்மாவுக்குத் தெரிந்தால் பின்பெய்தி அவன் முகத்தில் விழிப்பது? உறவினருக்குத் தெரிந்தால் எப்படி அவள் அவர்களுடன் பிறகு பழக்கமுடியும்? வார்த்தைகளை வேயே கொண்டு விடுவார்களோ. அவன் மனம் தவித்தது என்ன பதிலைச் சொல்வது என்று. அவனுடன் மனம் விட்டுப் பழகவும் அவள் விரும்பினான். கூட்டை விட்டு உயரப் பறக்க நினைக்கும் பறவையாக, சுதந்திரமாகப் பறக்கவும் துடித்தாள். அவளின் எண்ணங்களுக்குத் துணையாக எதை இழுப்பது?

வீலா, மிஸ் சிறீகாந்தா எல்லோருக்கும் என்ன நடந்து விட்டது? அவளின் காரியால் யத் தோழிகள் வழிமையாகக்

கூறுவதுபோன்று “இவர்களை வேலூயாய் வரப் பித்திவிட்டது” என்பாளா? அல்லது “சனிக்கிழமை ஒரு செயினார் இருக்கிறது” என்று தாய்க்குச் சாட்டுதல் கூறி அவனுடன் திரிவாளா? ஒரு நிமிடத்தில் ஒராயிரம் எண்ணங்களில் சிக்கினால் கவிதார்.

“என்ன தயக்கம் கவித்தா?

“தயக்கப்படாமல் உடனே ஒத்துக்கொள்ள முடியுமா மிஸ்டர் சிவா. ஒன்று எண்டால் நாலு கதை கட்டும் இந்த உலகத்தில் பெண்களால் உடன் எப்படித் தீர்மானிக்க முடியும் மிஸ்டர் சிவா!”

சிவநாதனுக்கு அவன் நிலை இப்பொழுது புரிந்துவிட்டது. வரலிரும்பினாலும், குழலுக்குத் தான் பயப்படுகிறன் என்றுஅவனுக்கு நன்றாகத் தெரிந்துவிட்டது. எங்கோ அவன் படித்த வாசக கால்கள், “வுமன் ஆர் வொராரிட் ஒல்வேய்ஸ் எபவட் தசேர்க்மரன்ஸ் அன்ட் கொன்ஸ்க்குவன்ஸ்.” குழ்நிலையையும் விளைவுகளையும் எண்ணிப்பயப்படும் பெண் இனத்தின் பிரதி நிதிதான் இந்தக் கவிதாவும்,

ஸோ.....

“கவித்தா டியர், கூட்டை உடைத்துக்கொண்டு காலா காலத்தில் வண்ணுத்திப் பூச்சியும் பறக்கிறது அந்தத் துணிவுகூட இல்லையா?”

* * * *

சிவநாதனின் கவுன்டரிலிருந்து சிலந்தி வலையைச் சுற்றிப் பூச்சிகளின்து கொண்டிருந்தது. மினுமினுக்கும் அந்தக் “கானல் நீர்” தேன்துளிகளிலே அமர்ந்து தேனைப் பருக அது விழைந்து கொண்டிருந்தது. மெதுவாக அது வலையில் வீழ்ந்து துடிக்க ஆரம்பித்தது. ஆடாமல் அசையாமல் நடுவில் இருந்தவாறே சிலந்தி கண் கொட்டாது, அந்தப் பூச்சியின் தவிப்பையும் பொருட்படுத்தாது பூச்சியின் உடலில் மயங்கி நாவில் நீர் சுரக்கப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தது.

“எனக்குப் பயமாயிருக்குத் தூ மிஸ்டர் சிவா. யாரும் கண்டால் என்ன நினைப்பின மேமா? வேணுமெண்டால் இன்றைக்குப் பின் னேரம் எல்லோரும் போன்னின் வாறன் ஜெல்கிரீம் மட்டும்தான். பீச் சிற்கு என்னால் வரமுடியாது பயமாயிருக்கு” கவிதா தன்னைச் சுற்றிப் பார்த்தாள். யாராவது தான் பேசுவதைக் கவனிக்கி ஒர்களா? தான் பேசுவது பக்கத்திலிருக்கும் றீட்டாவும் கேட்கக் கூடாது என்று மெதுவாக, மிக மெதுவாக, தன் இதயத்தோடு பேசுவது போன்று, இதயத்தில் நெருங்கி உட்கார்ந்து இருக்கும் ஒருவரோடு இரகசியம் பேசுவது போன்று அந்த ரெலிபோனில் பேசிக்கொண்டிருந்தாள். அவன் நெற்றியில் சிறு சிறு வியர்வைத் துளிகள்! அவன் கட்டிக்காத்துவந்த பண்புகள் உள்ளத்தில் இருந்து வியர்வையாக வெளியாவது போல் வெளியேறி கொண்டிருந்தன.

ரெலிபோனின் மறுமுனையிலிருந்த சிவநாதன் அவளின் பதில் கேட்டு மகிழ்ந்தவாகு, ஷேர்டின் கொல்லரை ஒரு விரலால் தூக்கிவிட்டவாகு, பெருவிரலை மடித்து உள்ள த்தில் பிழித்தவாகு,

“கவித்தா டியர், தங்கியு வெரி மச். இன்று மாலையே நாங்கள் செலிபரேட் பண்ணுவோம். இப்போதைக்கு ஐஸ் கீர்ம் மட்டும் போதும். அதற்காக உலகத்தின் உயர்ந்த மலையையே உன் காலடியில் கொண்டுவந்து வைக்க மாட்டேனு, யூ ஆர் ஸோ ஸ்விற்டியர்” வார்த்தைகளில் பூஜித்தான்.

கவிதா என்ற பெண் அந்த சிவா என்ற ஆணின் அலங்கார வார்த்தை தயில் மயங்கிக் கொண்டிருந்தாள். அந்தக்காரியாலயத்தில் ரைப்ரைட்டர்கள் இயங்கிக் கொண்டுதானிருந்தன. மேசையிலிருந்தபைல்கள் காற்றில் படபடத்துக்கொண்டுதானிருந்தன. கடி காரம் சுருதிதவருது ஒடிக்கொண்டுதானிருந்தது. அவைகளின் இயக்கத்தில் ஒன்றவித மாற்றமுமில்லை. ஆனால் கவிதா மட்டும், அவளின் இதயத்து ஏக்கங்களும் ஆசைகளும் மட்டும், குழ்நிலையால் மாறி கொண்டிருந்தன அதுவும் ஒரு நியதியே!

அன்று மாலை ஜெந்து மணி அடித்தும், பிழுன் பரமசிவம் காரியாலயத்தை அழுக்குஞ்சுகித் தூசி தட்டிக் கூட்டுவதற்கு முன்னர் ஜன்னலன்டையில் நின்று கடைசித் தடவையாக ஒரு ‘தம்’ இழுத்துவிட்டு பீடியை ஏறிய ஜன்னலுக்குத் திரும்பியபொழுது, கச்சேரி வெளியே வாசலை விட்டு சிவநாதனும், கவிதாவும், இணைந்து வெளியேறுவது அவனுக்குத் தெரிந்தது.

“தா. இந்த ஊத்தையன் சிவநாதனுக்கு ஆத்தை வளர்த்த வளர்ப்பு சரியில்லை. வாற பொட்டையளோடை திரியிறதுதான் தெரிஞ்சு ஒரே வேலை. உந்தப் பெட்டையஞ்சும் வாறபோது பத்தினியாய்வந்து பிறகு தங்கடை பேரைக் கெடுக்கிறதுக்கென்றே வேலைக்குச் சேருகினம். தா”

பரமசிவம் பீடியைக் காரித் துப்பினுன்.

சிவநாதனின் கவுன்டர் மூலையில் சிலந்தி க்கு ஒரே சந்தோஷம். அப்பொழுது தான் தனது வலையில் வீழ்ந்த அந்த அப்பாவிப் பூச்சியின் உடலின் ஊனத்தை குடித்து முடித்த திருப்தி யில் ஏப்ப மிட்டவாறு தன் தினவைடுத்த கால்களைக் கூட்டிய வாறு முடங்கிக் கொண்டு, வலையின் மத்தியில் நின்று அதை அசைத்தவாறு தாலாட்டுடன் உறங்க ஆரம்பித்தது. அதுவும் ஒரு நியதியே!

(யாவும் கந்பணை)

காரியானவள்

குறுங்காவியம்

அன்னை-ஆஸு-கிராசீசந்திரம்

ஆண்டுகள் பத்து அல்ல
ஜம்பதே தாண்டினாலும்
ஈண்டு எம் இதயம்விட்டு
ஓடுமோ பள்ளி வாழ்வு?
தோண்டிடச் சுரக்கு முற்றூய்
தொடர்க்கதை விருந்தாய் உள்ளம்
ஆண்டிடும் அந்த நாளை
ஆர்புவி மறக்க ஒலிலும்?

பச்சிளம் கன்று போன்று
பாய்ந்திடும் பருவம்; ஆங்கே
அச்சமோ துயரோ சொட்டும்
அண்டிடா திருந்த வேளை;
மெச்சியே படிப்பவர் போல்
மேலுக்கு நடித்ததல்லால்
இச்சையோ குறும்பு சேட்டை
இழைத்ததோ கொள்ளோ! கொள்ளோ!

கட்டுரை எழுது என்றால்
காலமோ மூன்று மாதம்
“ மொட்டுகள் நீவிஸ்; நாளை
முகிழ்த்திடும் மலர்க ளன்றே?
கெட்டிடல் ஆகா ” தென்னில்
கேட்டுமே சிரித்துவிட்டு
சிட்டெணச் சிறகடித்தே
சிர்புவி மறந்த கோலம்.

வகுப்பறைப் பாடம் ஓர்பாலி
வளர்ந்திடும் எமது உள்ளம்
ஏனுக்திடும் இடமோ இந்தப்
ழுமியில் எங்கும் இல்லை
மிகுந்திடும் சினத்தினேடு
மிதந்திடும் வினாக்களுக்கு
நாகத்திடல் அன்றி வேறு
நல்லதோர் பதில்தான் ஏது?

இலக்கிய விழவு என்றால்
இனையிலா மகிழ்வு அன்று
மலர்கொடி தோரணங்கள்
மன்டபம் எங்கும் கட்டி
இலையிது போலும் பொன்னை
என்றிட வைத்து, ஆங்கே
புலவருள் நாமும் சேர்ந்து
பூரிப்பில் மிதந்து நிற்போம்.

தேர்வது நெருங்கி விட்டால்
“ தெய்வமே துணைவா ” என்றே
ஆர்வமோ டழைத்த வல்லால்
ஆர் துணை வேறெமக்கு?
பேரிடி வீழ்ந்த போது
பேசிட முடியுமாமோ?
கூரிரு வினாக்கள் கூட
ஒழுங்காகச் செய்ததில்லை.

படிப்பையே நடிப்பு ஆக்கி
பாவியராகி.....வீதி
நடைபயில் வேலையெல்லாம்
நம் பலன் வேறு என்ன?
கிடைத்திடும் கல்வி விட்டு
கீழ் மகனுகி நொந்து
உடைந்திடும் மனத்தினேடு
உகுத்திடும் கண்ணீர் வேறு.

நினைத்திடின் பள்ளி வாழ்வை
நின்றிடா தோடிச் சென்று
கனவெனக் கழிந்த வண்ணக்
கட்டிளம் பருவம் மீண்டும்
நனவென வாய்த்து நாமோ
நற் பெருங் கல்வி துய்க்க
இனியும் மண்ணிற் காலம்
இயையுமோ? என்று தோன்றும்.

(தொடரும்)

தமிழை வளர்ப்பாய் சுடரே!

வரிவரியாய் முத்துக்கள், வாசமுள்ள சொத் துக்கள். ‘அரி’ யாரின் “மனம்விட்டு” அழகுசவை— கரிகாலன் கட்டி எழுப்பி வரும் கனல் மிகுந்த நற் கோட்டை தட்டி எழுப்பிடுமே தமிழை.

இடர்களெது வந்தாலும் இன்பத் தமிழ் தஜையே மடை திறந்த வெள்ளம்போல் மாற்றும்— சுடரிதுவே பட்டான நிலவுதனின் பால் போன்ற ஒளி போல கோட்டி நிற்பாய் நல்லறிவை நீ.

தா. குதாசன், கோபாஸ்பூரம், நிலாவெளி.

பெறுமதி வாய்ந்த சுடர்

சுடர் எங்கே சுடர் எங்கே என்று ஏங்கீக் கொண்டிருந்த எம் தமிழ்ச்சுடர் அன்பர்களுக்கு, ஆடி, ஆவணியையும் அடக்கி மிகப் பெறுமதி வாய்ந்த ஒரு சுடராக எங்கள் கைகளில் ஒளிர் விட்டதற்கு சுடர் அன்பர்கள் சார்பில் நன்றிகள் பல, மரணயோகம், சிறுகதைகள், கவிதைகள் மிகவும் ஜோர், மனம் விட்டுச்சில வார் த்தைக்களை மனம் விட்டே வாசித்து மகிழ்வு கண்டோம்.

செல்வன் எஸ். புஸ்பகுமாரன்
மட் / பெரியகல்லாறு - 2

ஆடிச் சுடர் அரியது!

சுதந்திர உணர்வுக்கும் இலக்கிய அறிவுக்கும் ஒருங்கே ஒளியூட்டும் சுடர் என்ற அரிய சுஞ்சிகையை ஆடி இதழில் முதலில் கண்டேன். சுடரின் பிரகாசம் என்ன நெஞ்சை மட்டுமல்ல தமிழர் நெஞ்சங்களையெல்லாம் நெகிழவைக்கிறது. சுடரில் பிரகாசித்த அத்தனை அம்சங்களும் தேனு க இனித்தன.

க. அருளமத்துறை நற்பிடிடிமுனை

அமிர்த) யோகம்!

அன்புள்ள கரிகாலன் அண்ணைவுக்கு—ஆடி. ஆவணி சுடர் இதழில் நீங்கள் எழுதிய ஆசிரியர் தலையங்கம் படித்தோம். அதைப் பற்றி எமது அபிப்பிராயம் மரணயோகத்திலும் அமிர்த யோகம் பிறக்கலாம் என்பதே. நீங்கள் சொல்லும் அமிர்த யோகம் எம்மைப் பொறுத்தவரை தமிழ் ஈழம் கிடைக்கதபின் பிறக்கும். அதுவரை மரணயோகம் தொடர்ந்து கொண்டுதான் இருக்கும். இந்த இடைக்காலத்தில் எம்மை ஓரளவாவது அழிவிலிருந்து பாதுகாக்க நடவடிக்கை எடுப்பது எமது தலைவர்களின் கடமை. அதையிட்டு நாம் அவர்களைப் பிழை சொல்வது இன்றைய காலகட்டத்தில் தேவையற்றது. எவ்வளவோ பெரிய இக்கட்டான் நிலையில் தான் அமிர் அண்ணு தமிழ் இன்தைப் பழி நடத்திச் செல்கிறோர். அவர் இலட்சியப் பற்றும் தமிழ் பற்றும் நிறைந்த ஒரு தலைவர் 24 மணி நேரமும் எமக்காகவே உழைக்கும் ஒரு உத்தமர். தந்தை செல்வாவின் தலைமையில் கூட இப்படியான இக்கட்டான் நிலைமையை அவரோ இனமோ சந்தித்தது கிடையாது. தந்தை இருந்திருந்தால் அப்படிச் செய்வார் இப்படிச் செய்வார் என்று எழுதுவதும் வாதம் செய்வதும் அர்த்தமற்றது. அப்படியான ஒரு தலைவரை நோகடிக்கும்படி நாம் நடப்பது நமக்கே நாம் செய்யும் பெரும் துரோகமாகும். இன்றைய காலகட்டத்தில் இனத்தின் ஒற்றுமையைக் குலைக்கும் முயற்சியில் யாரும் இறங்க வேண்டாம் என்பதே எமதுபணிவான வேண்டுகோள்.

இப்படிக்கு அன்புத்தம்பிமார், கிருபாகரன், சந்திரசேகரன், வசந்தகுமார்-

குடிதம் முழுவதும் படித்தேன். இடநெருக்கடியினால் சருக்கி வெளியிடப்பட்டுள்ளது. தங்கள் கருத்தில் நிதானம் உண்டு, சில நியாயங்களும் உள். மாற்று நியாயங்கள் பல என்மனத்தில் காத்திரமாக கணக்கின்றன—

ஆசிரியர்]

தலைவர்கள் கவ விப்பார்களா?

ஆடி, ஆவணி சுடர் கண்டேன் மரணயோகம் ஆசிரியத் தலையங்கத்தை தமிழ்த் தலைவர்கள் கவனிப்பார்கள் என்று நினைக்கின்றேன். தமிழ் மனகாக்கும் தலைவர்களை அறிமுகம் செய்து வைத்ததற்கு நன்றி. குணரத்தினத்தின் ‘எழுவோம் நாங்கள்’ கவிதைக்கு ஒரு சபாஷ்; சிறுகதைகள் நன்றாய் இருந்தன. தமிழனை தட்டி எழுப்பும் சுடரே உன் பணியில் வெற்றிபெற என் ஆசிகள்.

கனக பிரதீபன், கொக்குவில் மேற்கு, கேணியடி.

பால்வை மணிக்டோ!

உங்கள் சீருடைகளை துரிதமாகவும்
மேலும் பிரசாரமாகவும் சலவை செய்ய
“மில்க்கவந் சலவைப்பட்டி”
வாங்கி உபயோகியுக்கள்.

மேலும் கூதை சேகரித்து அனுப்பி
மில்க்கவந் அப்பியாசக் கொப்பியையும்,
அறிவு நூல்களையும், மில்க்கவந் செய்தியையும்,
மற்றும் பெறுமதி வாய்ந்த பரிசுகளையும்
பெற்றுக் கொள்ளுங்கள்.

“மில்க்கவந்”

த. பெ. எண். 77, யாழ்ப்பாணம்,
தொலை பேசி: 7233.

“சுடர்” நண்பர் வட்டம்

சுடர் வட்டம் ஐலம்
இலக்கிய நண்பர்—நண்பி
சஞ்சன் தொடர்பு
கொள்ள விரும்புபவர்கள்
கீழ்க்காணும் விலாசத்தை
அஞ்சல்ட்டையில் ஒட்டி
அனுப்பிவைக்கலாம்.
தெளிவரன் விலாசத்து
துடன் தங்கள் பொழுது
போக்கு விபரக்குறிப்பு
சஞ்சன் அஞ்சல்ட்டையில்
மட்டுமே அனுப்பின வ
வேண்டும்

சுடர் நண்பர் வட்டம்
1947, பண்டாரநாயக்க வீதி,
கொழும்பு — 12.

2. நங்கள் தீந்தைகளை மிகவும் வரவீல்
அமுக்கை அமுக்கை வீதி ஸ்ரீமத்யாக்கும்

மில்க்கவந்
சலவைப் பட்டி

‘சுடர்’ சந்தா விபரம்

சூரு திங்கள் — 13-00
ஒரு ஆண்டு — 25-00
(தபாற்செலவு உட்பட)

நிர்வாகி அவர்கட்டு,

இத்துடன் அரை/ஒரு வருட சந்தா தொகையான
ரூபா கொன் மணி ஓட்டர்/போஸ்டல் ஓட்டரை அனுப்பி
கொடுக்கிறேன். என்னையும் சந்தாதாராக வேர்தாக
கொள்ளும்படி வேண்டுகிறேன்.

முழுப்பெயர்:

விலாசம்:

நிர்வாகி,
சிலோன் நியூஸ்பேப்பர்ஸ் லிமிட்டெட்,
1947, பண்டாரநாயக்க வீதி,
கொழும்பு—12.

பிரவுண்சன் நீண்டப்பை

இது 100% கலைப்பற்றது; சுத்தமாகவுடன்
என்பதற்கு உத்திரவாது உருவாக்கப்பட்டது

நகர்களின்
சீரந்த
கடைகளில்
வர்ஷங்களுக்கும்

விற்பனை விசாரணைகளுக்கு:
பிரவுண்சன்
இண்டஸ்ரீஸ்
80.4/1 பிறைஸ் பிளேஸ்,
கொழும்பு-12.

தொலைபேசி: 27197

இச்சஞ்சியை 194 ஏ. பண்டாரநாயகக் காவுத்தை கொழும்பு-12 இல் உள்ள
சிலோன் நியுஸ்பேபர்ஸ் லிமிடெட்டாரால் அச்சிடுப் பிரசுரிக்கப்பட்டது.